

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาคำถามเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการใช้แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่จำนวนทั้งหมด 388 ตัวอย่าง โดยแบ่งเป็นแขวงนครพิงค์ 88 ตัวอย่าง แขวงเมืองราย 86 ตัวอย่าง แขวงกาวิละ 104 ตัวอย่าง แขวงศรีวิชัย 110 ตัวอย่าง ซึ่งผลการศึกษาจะนำเสนอเป็น 5 ส่วน โดยส่วนแรกเป็นการจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลนครเชียงใหม่ ส่วนที่สองเป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ส่วนที่สามเป็นมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ส่วนที่สี่เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย และส่วนสุดท้ายเป็นความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย ซึ่งผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

4.1 การจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลนครเชียงใหม่

การศึกษากิจการการจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลนครเชียงใหม่ นั้น ได้ทำการศึกษาโดยแบ่งเป็นสามส่วน โดยส่วนที่หนึ่งเป็นการศึกษาในเรื่องวิธีการจัดการด้านการจัดเก็บขยะมูลฝอย ส่วนที่สองเป็นเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยของทางเทศบาลนครเชียงใหม่ และในส่วนสุดท้ายคือ ปัญหาเกี่ยวกับขยะมูลฝอย โดยรายละเอียดทั้งหมดสามารถสรุปได้ดังนี้

4.1.1 วิธีการจัดการด้านการจัดเก็บขยะมูลฝอย

ปัจจุบันการจัดการขยะมูลฝอยของทางเทศบาลนครเชียงใหม่ ได้แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ การจัดเก็บมูลฝอย และการกำจัดมูลฝอย โดยในส่วนของงานการจัดเก็บมูลฝอยนั้นอยู่ในความรับผิดชอบของงานบริการรักษาความสะอาด สำนักการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม โดยแบ่งการจัดเก็บออกเป็นสองส่วน ในส่วนแรกคือแขวงเมืองราย ซึ่งอยู่ภายใต้การดำเนินการของทางเทศบาลนครเชียงใหม่ และส่วนที่สองประกอบไปด้วย การจัดเก็บขยะในแขวงนครพิงค์ แขวงศรีวิชัย และแขวงกาวิละ ซึ่งทางเทศบาลฯ ได้ว่าจ้างเอกชนเป็นผู้จัดเก็บขยะและส่งไปยังสถานีขนถ่ายขยะ

ชั่วคราว ซึ่งถือบริเวณแขวง 4-5 (บริเวณข้างสุสานบ้านเด่น ภายในพื้นที่แขวงกาวิละ) ค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างเอกชนประมาณเดือนละ 2,900,000 บาท

ในการดำเนินการกำจัดขยะมูลฝอยภายในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ เดิมอยู่ในความรับผิดชอบของงานรักษาความสะอาด กองอนามัยและสิ่งแวดล้อม ต่อมาเมื่อได้มีการจัดตั้งกองช่างสุขาภิบาล สำนักการช่างขึ้น เพื่อรองรับกับปัญหาการกำจัดขยะมูลฝอย และสิ่งปฏิกูลและการบำบัดน้ำเสีย การกำจัดขยะมูลฝอยจึงได้มาอยู่ในความรับผิดชอบของงานกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ส่วนช่างสุขาภิบาล (กองช่างสุขาภิบาลเดิม) สำนักการช่าง ซึ่งในอดีตมีหน้าที่ดำเนินการฝังกลบขยะให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ที่เขตตำบลหนองหาร อำเภอสันทราย โดยในปัจจุบันได้ทำการปิดบ่อขยะที่บ้านเกษตรใหม่ แล้ว และเทศบาลฯ ได้ว่าจ้างเอกชนนำขยะไปฝังกลบที่ตำบลบ้านตาล อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีระยะทางประมาณ 115 กิโลเมตร และงานกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล รับผิดชอบการตรวจสอบ การดำเนินงานของบริษัทเอกชนให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ

สำหรับการวางแผนงานทางการกำจัดขยะมูลฝอยในอนาคตนั้นกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเดิมได้กำหนดนโยบายการจัดการมูลฝอยชุมชนภายใต้หลักการคือ การจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะรวม โดยให้มีแหล่งจัดการขยะน้อยแหล่งที่สุดในแต่ละจังหวัด และท้องถิ่นต้องเตรียมความพร้อมของที่ดิน เพื่อรองรับระบบกำจัดขยะมูลฝอยที่ชัดเจน มีการใช้ระบบกำจัดขยะมูลฝอย ด้วยเทคโนโลยีแบบผสมผสานและมีรูปแบบองค์กรการบริหารจัดการขยะมูลฝอยรวมกันเป็นสำคัญ ภายใต้ความตกลงร่วมมือการจัดการขยะมูลฝอยร่วมกันของท้องถิ่น โดยแบ่งพื้นที่จัดการของจังหวัดเชียงใหม่ ออกเป็น 3 โซนได้แก่

โซนเหนือ โดยมีเทศบาลตำบลเวียงฝาง เป็นผู้นำและประสานงานท้องถิ่น ประกอบด้วย 3 ตำบล และ 17 อบต. ในพื้นที่อำเภอฝาง ไชยปราการ และแม่อาย

โซนกลาง มีองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้ประสานงานท้องถิ่น ประกอบด้วย 5 เทศบาลตำบล และ 31 อบต. ในพื้นที่อำเภอดอยสะเก็ด สันทราย และสันกำแพง

โซนใต้ มีเทศบาลนครเชียงใหม่เป็นผู้นำ และประสานงานท้องถิ่น ประกอบด้วย 8 เทศบาลตำบล และ 24 อบต. ในพื้นที่อำเภอเมือง สาทิง หางดง สันป่าตอง กิ่งอำเภอดอยหล่อ และจอมทอง

เทศบาลนครเชียงใหม่ซึ่งรับผิดชอบโซนใต้ จึงได้ทำโครงการขึ้นมา 2 โครงการคือ โครงการออกแบบและก่อสร้างระบบกำจัดขยะของเทศบาลนครเชียงใหม่ และโครงการก่อสร้างเตาเผามูลฝอยชุมชนที่ถูกต้องตามสุขลักษณะ โดยบรรจุลงในแผนการการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมจังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีงบประมาณ 2545-2549 เพื่อขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมเดิม

4.1.2 ปริมาณขยะมูลฝอยของทางเทศบาลนครเชียงใหม่

เป็นที่ทราบกันดีว่าปริมาณขยะที่มีมากนั้นส่งผลกระทบต่อต่าง ๆ ตามมามากมาย อาทิเช่น เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม ทางดิน น้ำ และอากาศ อันเป็นสาเหตุของมลภาวะเป็นพิษที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและอนามัย เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของหนูและแมลงนำเชื้อโรคต่าง ๆ เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ขาดความสว่างงามในด้านทัศนียภาพของเมืองและแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนและความรำคาญต่อประชาชนในชุมชนและท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งนับวันปริมาณขยะมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกปี ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 4-1 และการที่ปริมาณขยะในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่เพิ่มขึ้นนั้นมีข้อสมมติฐานอยู่ 4 ประการดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาในเรื่องของสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

ตารางที่ 4-1 แสดงปริมาณขยะของทางเทศบาลนครเชียงใหม่ในช่วงปีงบประมาณ 2542 – 2545

เดือน	หน่วย : ตัน			
	2542	2543	2544	2545
ตุลาคม	6,709.61	6,213.12	7,360.64	8,279.51
พฤศจิกายน	8,734.54	6,495.42	7,144.61	7,250.79
ธันวาคม	8,113.17	5,956.30	7,271.13	7,464.39
มกราคม	8,933.44	6,474.01	7,442.66	7,591.37
กุมภาพันธ์	7,812.10	6,400.19	6,707.20	7,054.34
มีนาคม	7,942.14	6,469.70	7,457.58	7,493.25
เมษายน	7,149.43	6,583.98	7,188.12	7,582.48
พฤษภาคม	7,634.63	7,420.05	8,313.79	8,736.21
มิถุนายน	6,768.57	7,752.60	7,512.45	8,386.63
กรกฎาคม	6,481.47	7,930.64	8,127.60	8,426.08
สิงหาคม	6,262.32	7,734.49	8,542.58	8,649.09
กันยายน	6,258.75	7,116.73	7,315.93	8,289.82
รวม (ตัน)	88,800.17	82,547.29	90,384.34	95,203.96

ที่มา : เทศบาลนครเชียงใหม่ (2546: แผ่นพับ)

4.1.3 ปัญหาเกี่ยวกับขยะมูลฝอย

จากการที่ขยะมูลฝอยได้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องทุก ๆ ปีนั้น ก่อให้เกิดผลกระทบ และปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม หรือผลกระทบที่เกิดขึ้นกับประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่เอง ปัญหาเกี่ยวกับขยะมูลฝอยดังกล่าวสามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

ประการที่หนึ่ง มีการลักลอบนำขยะจากภายนอกเขตเทศบาลนครเชียงใหม่มาทิ้งในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่เพิ่มมากขึ้น สาเหตุมาจากหน่วยงานต่าง ๆ นอกเขตเทศบาลฯ ไม่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยรวมเป็นของตนเอง ตัวอย่างเช่น หมู่บ้านจัดสรรรอบนอกเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ได้จ้างเอกชนทำการเก็บขน ซึ่งเอกชนผู้รับจ้างขนขยะมูลฝอยต่างไม่มีสถานที่ทิ้งที่เป็นหลักแหล่งแน่นอน จึงได้ลักลอบนำมาทิ้ง ณ จุดรวมขยะของเทศบาลนครเชียงใหม่ ส่งผลให้ปริมาณขยะเพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

ประการที่สอง ปัจจุบันผู้ประกอบการค่านิยมหันมาจำหน่ายสินค้าจำพวกสินค้าเกษตร เช่น ผัก หรือผลไม้ต่าง ๆ มากขึ้น ทำให้ปริมาณขยะนั้นมียากขึ้น ส่งผลให้น้ำหนักของขยะเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยนั่นเอง และจากน้ำหนักที่มากขึ้นนั้นก็ยิ่งก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นในเรื่องค่าใช้จ่ายในด้านการรักษาความสะอาดอีกด้วย

ประการที่สาม เนื่องจากจังหวัดเชียงใหม่เป็นที่ถือว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยว และเป็นเมืองเศรษฐกิจเมืองหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวมากมาย ดังนั้นจึงทำให้เกิดประชากรแฝงขึ้นในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งปัจจุบันประชากรแฝงเหล่านี้มีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตัวอย่างเช่น ประชากรเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ตามทะเบียนราษฎรมีจำนวนประมาณ 170,000 คน แต่ช่วงเวลาทำงานมีจำนวนมากกว่า 400,000 คนนั่นเอง และจากการที่มีประชากรที่มากขึ้นนั้น ทำให้มีปริมาณขยะเพิ่มขึ้นอย่างมากมายด้วยนั่นเอง

ประการที่สี่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ เช่น องค์กรบริหารส่วนตำบลที่จัดตั้งใหม่ต่าง ๆ ขาดศักยภาพในการจัดการขยะของตนเอง เช่น ขาดอุปกรณ์ ยานพาหนะ และบุคลากรในการกำจัดขยะโดยตรง จึงทำให้การดำเนินการในด้านการรักษาความสะอาดนั้นดำเนินไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

ประการสุดท้ายซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดนั้นก็คือ ปัญหาในเรื่องสถานที่กำจัดขยะ เนื่องจากว่าทางเทศบาลนครเชียงใหม่ไม่มีสถานที่กำจัดขยะอย่างถาวร ประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับพื้นที่กำจัดขยะก็ได้มีการต่อต้านไม่ให้ใช้พื้นที่ดังกล่าวในการกำจัดขยะเป็นระยะ ๆ และในปัจจุบันชุมชนเกือบทุกแห่งจะมีแนวคิดคล้ายกันคือ ไม่ยอมให้มีศูนย์กำจัดขยะอยู่ในแหล่งพื้นที่ของตน อันจะ

เห็นได้จากการต่อต้านโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นโครงการเตาเผาขยะของกรมโยธาธิการ โครงการโรงไฟฟ้าเพื่อสิ่งแวดล้อมของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ตลอดจนโครงการจัดหาที่กำจัดขยะของ ทางเทศบาลนครเชียงใหม่มาโดยตลอด สาเหตุของการต่อต้านส่วนหนึ่งจะมาจากความไม่เชื่อมั่นของ ราษฎรต่อการจัดการขยะของเทศบาลนครเชียงใหม่ และความรู้สึกรังเกียจของประชาชนที่ตนเองจะต้องเป็น ผู้รับปัญหาด้านมลพิษในการกำจัดขยะของผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้ก่อ นอกจากนี้เจ้าของที่ดิน และ ผู้ประกอบการในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่กำจัดขยะ มีความเข้าใจว่าการดำเนินการดังกล่าวจะทำให้ ราคาที่ดินของตนเองลดลงและหรือกิจการของตนเองจะได้รับผลกระทบ ส่งผลให้การหาพื้นที่กำจัด ขยะนั้นเป็นไปได้ยาก แต่อย่างไรก็ตามเทศบาลฯ ก็ได้ทำการแก้ไขปัญหาลักษณะนี้ โดยการใช้พื้นที่ สู่สานที่อยู่ในความดูแลของทางเทศบาลฯ ตลอดจนได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานราชการและ ภาคเอกชนในการอนุเคราะห์ให้ยืมพื้นที่ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ แต่ก็ได้รับการร้องเรียนและการ ประท้วงจากประชาชนจนต้องทำการโยกย้ายไปตามพื้นที่ต่าง ๆ หลายแห่ง ด้วยเหตุนี้เอง เทศบาลฯ จึง ได้จัดทำโครงการจัดการขยะมูลฝอยแบบครบวงจร เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพระบบกำจัดขยะมูลฝอย และ ดำเนินงานเป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมให้ครบวงจร

4.2 ข้อมูลทั่วไปทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ที่ได้จากแบบสอบถาม/ สัมภาษณ์ ประกอบด้วยลักษณะข้อมูลทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับ ปริมาณขยะมูลฝอยที่ครัวเรือนทิ้งและประเภทของขยะมูลฝอยที่ทิ้งมากที่สุด รวมไปถึงการเข้าร่วม โครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อมของกลุ่มตัวอย่างด้วย โดยทำการแยกพิจารณาออกเป็นแต่ละแขวงซึ่ง สามารถนำมาสรุปได้ดังต่อไปนี้

เพศ จากตารางที่ 4-2 พบว่า แขวงนครพิงค์นั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 56.8 และเพศหญิงมีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 เช่นเดียวกับแขวงกาวีละที่มี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีจำนวน 58 คน และมีเพศหญิงจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 และ 44.2 ตามลำดับ สำหรับแขวงเม็งรายนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง ซึ่งมีจำนวน 48 คน และเพศชายจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 55.9 และ 44.1 ตามลำดับ ในส่วนของแขวงศรีวิชัยนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงซึ่งมีจำนวน 66 คนคิดเป็นร้อยละ 60.0 เพศชายมีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดดังตารางข้างต้นจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยมีจำนวนเท่ากับ 198 และ 190 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 51.0 และ 49.0 ตามลำดับ

อายุ แขนงนครพิงค์นั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี โดยมีจำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 40.9 รองลงมามีอายุในช่วง 31-50 ปี ซึ่งมีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 39.8 และมีจำนวน 17 คนที่มีอายุมากกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.3 แขนงกาวิละนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 31-50 ปี ซึ่งมีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมามีอายุมากกว่า 50 ปี ซึ่งมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 และมีจำนวน 31 คนที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.8 สำหรับแขนงเม็กราชนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 31-50 ปี ซึ่งมีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 รองลงมามีอายุน้อยกว่า 30 ปีมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 และอายุมากกว่า 50 ปีมีน้อยที่สุดจำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 12.8 และแขนงศรีวิชัยนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 31-50 ปี ซึ่งมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 46.4 รองลงมามีอายุน้อยกว่า 30 ปี ซึ่งมีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 และมีจำนวน 16 คนที่มีอายุมากกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงมาคือช่วงอายุระหว่าง 0-30 ปี ร้อยละ 34.3 และอายุมากกว่า 50 ปี ร้อยละ 20.1 โดยอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 38.54 ปี และอายุต่ำสุดคือ 18 ปี อายุสูงสุดคือ 66 ปี

สถานภาพ แขนงนครพิงค์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และมีจำนวน 42 คนที่สมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 47.7 และเป็น ม่าย/หย่า/แยก มีจำนวน เพียง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2.3 แขนงกาวิละนั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 และมีจำนวน 38 คนที่โสดคิดเป็นร้อยละ 36.5 เป็น ม่าย/หย่า/แยก มีจำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 11.6 แขนงเม็กราชนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 รองลงมามีสถานภาพ โสด และ ม่าย/หย่า/แยก จำนวน 26 และ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 และ 40.0 ตามลำดับ สำหรับในแขนงศรีวิชัยนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 รองลงมามีสถานภาพ โสด และ ม่าย/หย่า/แยก จำนวน 48 และ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 และ 9.1 ตามลำดับ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสร้อยละ 50.5 รองลงมาคือสถานภาพโสดร้อยละ 40.2 และสถานภาพม่าย/หย่า/แยก ร้อยละ 9.3 โดยมีจำนวนเท่ากับ 196, 156 และ 36 ตามลำดับ

๑/๑๖
338.57
๕3437

เลขหมู่.....

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ตารางที่ 4-2 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านเพศ อายุ และสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ปัจจัยส่วนบุคคล	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเม็ງราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
เพศ					
หญิง	38 (43.2)	46 (44.2)	48 (55.9)	66 (60.0)	198 (51.0)
ชาย	50 (56.8)	58 (55.8)	38 (44.1)	44 (40.0)	190 (49.0)
อายุ					
ต่ำกว่า 30 ปี	36 (40.9)	31 (29.8)	23 (26.7)	43 (39.1)	133 (34.3)
31-50 ปี	35 (39.8)	39 (37.5)	52 (60.5)	51 (46.4)	177 (45.6)
มากกว่า 50 ปี	17 (19.3)	34 (32.7)	11 (12.8)	16 (14.5)	78 (20.1)
อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 38.54 ปี					
สถานภาพ					
โสด	44 (50.0)	38 (36.5)	26 (30.2)	48 (43.6)	156 (40.2)
สมรส	42 (47.7)	54 (51.9)	48 (55.8)	52 (47.3)	196 (50.5)
ม้าย/หย่า/แยก	2 (2.3)	12 (11.6)	12 (14.0)	10 (9.1)	36 (9.3)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ระดับการศึกษา จากตารางที่ 4-3 จะเห็นได้ว่า แขนงนครพิงค์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เน้นมี การศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งมีจำนวน 50 คนคิดเป็นร้อยละ 56.8 รองลงมาอยู่ในระดับสูงกว่า ปริญญาตรีมีจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 18.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 12 คนคิดเป็น ร้อยละ 13.6 และระดับอนุปริญญา/ปวส. และ ประถมศึกษา มีจำนวน 8 และ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 และ 2.3 ตามลำดับและไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

แขนงกาวิละนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เน้นมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี เช่นเดียวกับแขนง นครพิงค์ ซึ่งมีจำนวน 50 คนคิดเป็นร้อยละ 48.1 รองลงมาอยู่ในระดับอนุปริญญา/ปวส. มีจำนวน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 16.3 และมีระดับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 16, 15 และ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4, 14.4 และ 5.8 ตามลำดับ และไม่มี ประชากรที่ศึกษาในระดับประถมศึกษา

เช่นเดียวกันนั้นแขนงเมืองราช กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เน้นมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมี จำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมาอยู่ในระดับอนุปริญญา/ปวส. และ ระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย/ปวช. จำนวน 18 และ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และ 11.6 ตามลำดับและมีจำนวน 9 คนที่มี ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 10.4 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและประถมศึกษาที่มีจำนวน 8 และ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 และ 4.6 ตามลำดับ

แขนงศรีวิชัยนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีจำนวน 41 คนคิด เป็นร้อยละ 37.3 รองลงมาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1 ระดับอนุปริญญา/ปวส. และ ระดับสูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 18 และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 และ 10.0 ตามลำดับ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและประถมศึกษาที่มีจำนวน 4 คนเท่ากัน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 3.6

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 45.9 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 69 คน คิดเป็น ร้อยละ 17.8 ระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7 ส่วนระดับสูงกว่าปริญญาตรีมี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6 และ ระดับประถมศึกษา ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

ตารางที่ 4-3 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเม็งราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
ประถมศึกษา	2 (2.3)	-	4 (4.6)	4 (3.6)	10 (2.6)
มัธยมศึกษาตอนต้น	-	6 (5.8)	8 (9.3)	4 (3.6)	18 (4.6)
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	12 (13.6)	15 (14.4)	10 (11.6)	32 (29.1)	69 (17.8)
อนุปริญญา/ปวส.	8 (9.1)	17 (16.3)	18 (20.9)	18 (16.4)	61 (15.7)
ปริญญาตรี	50 (56.8)	50 (48.1)	37 (43.0)	41 (37.3)	178 (45.9)
สูงกว่าปริญญาตรี	16 (18.2)	16 (15.4)	9 (10.4)	11 (10.0)	52 (13.4)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

จากตารางที่ 4-4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในแขวงนครพิงค์นั้นประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 52 คนคิดเป็นร้อยละ 59.1 รองลงมาคือ อาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และอื่น ๆ ซึ่งได้แก่อาชีพ นักศึกษาและพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.4 ส่วนอาชีพ พ่อบ้าน-แม่บ้าน มีน้อยที่สุดคือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8

ในแขวงกาวิละนั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ อาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 โดยที่อาชีพ พ่อบ้าน-แม่บ้านและอื่น ๆ ซึ่งได้แก่อาชีพ นักศึกษาและพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวนเท่ากันคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4

แขวงเมืองรายนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย เช่นเดียวกับแขวง นครพิงค์และแขวงกาวิละ โดยมีจำนวนเท่ากับ 68 คน ส่วนอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พ่อบ้าน-แม่บ้าน และ อื่น ๆ ซึ่งได้แก่อาชีพ นักศึกษาและพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวนที่เท่ากันคือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9

สำหรับแขวงศรีวิชัยนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 63.6 รองลงมาคือ อื่น ๆ ซึ่งได้แก่อาชีพ นักศึกษาและพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจและ พ่อบ้าน-แม่บ้าน นั้นมีจำนวน 10 และ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 และ 7.3 ตามลำดับ

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย มีจำนวน 234 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมาคืออาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และอาชีพอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชนและนักศึกษา มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 ส่วนอาชีพ พ่อบ้าน-แม่บ้าน มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3

ตารางที่ 4-4 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	แขวง				รวม
	นครพิงค์	กาวิละ	เมืองราย	ศรีวิชัย	
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	20 (22.7)	28 (26.9)	6 (6.9)	10 (9.1)	64 (16.5)
พ่อบ้าน-แม่บ้าน	6 (6.8)	16 (15.4)	6 (6.9)	8 (7.3)	36 (9.3)
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	52 (59.1)	44 (42.3)	68 (79.3)	70 (63.6)	234 (60.3)
อื่น ๆ	10 (11.4)	16 (15.4)	6 (6.9)	22 (20.0)	54 (13.9)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

รายได้ในครัวเรือน จากตารางที่ 4-5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในแขวงนครพิงค์มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 20.4

รองลงมาคือช่วง น้อยกว่า 10,000 บาท ช่วง 40,001-50,000 บาท และช่วง 50,000 บาทขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนเท่ากันคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 และช่วง 20,001-30,000 บาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 และช่วง 30,001-40,000 บาท มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.4 สำหรับรายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในแขวงนครพิงค์นั้นเท่ากับ 37,181.8 บาท

แขวงกาวิละนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 30,001-40,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 รองลงมาคือช่วง 20,001-30,000 บาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 และในช่วง 10,001-20,000 บาท มีจำนวนเท่ากับ ช่วง 50,000 บาทขึ้นไป นั่นคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 และมีจำนวน 14 คนที่อยู่ในช่วง น้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.5 ส่วนในช่วง 40,001-50,000 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 สำหรับรายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในแขวงกาวิละนั้นเท่ากับ 35,480.8 บาท

ในแขวงเม็งรายนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง น้อยกว่า 10,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 รองลงมาคือ ช่วง 10,001-20,000 บาท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 และมีจำนวน 10 คนที่อยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.6 และมีจำนวน 8 คนที่มีรายได้ในช่วง 40,001-50,000 บาท กับ รายได้ ช่วง 50,000 บาทขึ้นไป ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.3 ส่วนรายได้ในช่วง 30,001-40,000 บาท นั้นมีจำนวนที่น้อยที่สุดคือ 2 คนคิดเป็นร้อยละ 2.4 และรายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในแขวงเม็งรายนั้นเท่ากับ 25,930.2 บาท

แขวงศรีวิชัยนั้น จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง น้อยกว่า 10,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 รองลงมาคือ ช่วง 10,001-20,000 บาทจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 และมีจำนวน 16 คนเท่ากันที่มีรายได้ในช่วง 20,001-30,000 บาท และ ในช่วง 30,001-40,000 บาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 14.5 และรายได้ในช่วง 40,001-50,000 บาท มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 และรายได้ที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ รายได้ช่วง 50,000 บาทขึ้นไป โดยมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และรายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในแขวงศรีวิชัยนั้นเท่ากับ 23,818.2 บาท

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 รองลงมาอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ถัดมาคืออยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.9 และอยู่ในช่วง 30,001-40,000 บาท จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 ส่วนรายได้ที่มากกว่า 50,000 บาทขึ้นไป มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 และรายได้ในช่วง 40,001-50,000 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.3 โดย โดยรายได้ของครัวเรือนเฉลี่ย

ทั้ง 4 แขวงเท่ากับ 30,443.30 บาทต่อเดือน จากตารางที่ 4-5 จะเห็นว่า แขวงนครพิงค์นั้นมีรายได้เฉลี่ยในครัวเรือนสูงสุด ในขณะที่จำนวนตัวอย่างที่เก็บจากแขวงนครพิงค์นั้นมีจำนวนเพียง 88 ตัวอย่างเท่านั้น อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มอย่างที่เก็บนั้นมีรายได้ในระดับสูงค่อนข้างมาก จึงทำให้มีรายได้เฉลี่ยที่สูงนั่นเอง รองลงมาคือ แขวงกาวิละ แขวงเมืองราย ในขณะที่แขวงศรีวิชัยนั้นกลับมีรายได้เฉลี่ยที่ต่ำที่สุด ทั้ง ๆ ที่จำนวนตัวอย่างมีมากที่สุดเท่ากับ 110 คน อาจเป็นเพราะว่า รายได้ของกลุ่มตัวอย่างนั้นกระจุกตัวอยู่ในระดับรายได้ที่ต่ำ กล่าวคือ จากตารางจะเห็นว่า มีตัวอย่างจำนวนถึง 40 คนที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท จึงเป็นผลให้รายได้เฉลี่ยในแขวงนี้ต่ำนั่นเอง

ตารางที่ 4-5 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : ครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน ต่อเดือน (บาท)	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเมืองราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
≤ 10,000	16 (18.2)	14 (13.5)	34 (39.5)	40 (36.4)	104 (26.8)
10,001-20,000	18 (20.4)	16 (15.4)	24 (27.9)	24 (21.8)	82 (21.2)
20,001-30,000	12 (13.6)	20 (19.2)	10 (11.6)	16 (14.5)	58 (14.9)
30,001-40,000	10 (11.4)	26 (25.0)	2 (2.4)	16 (14.5)	54 (13.9)
40,001-50,000	16 (18.2)	12 (11.5)	8 (9.3)	8 (7.3)	44 (11.3)
50,000 บาทขึ้นไป	16 (18.2)	16 (15.4)	8 (9.3)	6 (5.5)	46 (11.9)
รายได้ในครัวเรือน เฉลี่ย (บาท)	37,181.8	35,480.8	25,930.2	23,818.2	388 (100.0)

รายได้ของครัวเรือนเฉลี่ยทั้ง 4 แขวงเท่ากับ 30,443.30 บาทต่อเดือน

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ลักษณะของสถานที่ จากตารางที่ 4-6 จะเห็นว่าในแขวงนครพิงค์ แขวงกาวิละ และแขวงศรีวิชัย นั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้สถานที่นี้เป็นที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 38, 62 และ 42 คนตามลำดับ โดยคิดเป็นร้อยละ 43.2, 59.6 และ 38.2 ตามลำดับ รองลงมาคือใช้สถานที่นี้เพื่อประกอบธุรกิจ/อาชีพ เพียงอย่างเดียวทั้ง 3 แขวง ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 36, 28 และ 36 คน คิดเป็นร้อยละ 40.9, 26.9 และ 32.7ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างใช้สถานที่เพื่ออยู่อาศัยและประกอบธุรกิจ/อาชีพ นั้นมีจำนวนที่น้อยที่สุดเท่ากับ 14, 14 และ 32 คน ตามลำดับ โดยคิดเป็นร้อยละ 15.9, 13.5 และ 29.1 ตามลำดับ

สำหรับในแขวง เม็งรายนั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้สถานที่นี้เพื่อประกอบธุรกิจ/อาชีพ ซึ่งมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 รองลงมาคือ ใช้สถานที่เพื่ออยู่อาศัยและประกอบธุรกิจ/อาชีพ ซึ่งมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 และใช้เพื่ออยู่อาศัยนั้นมีจำนวนที่น้อยที่สุดเท่ากับ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะของสถานที่ โดยใช้เป็นที่อยู่อาศัยเพียงอย่างเดียวร้อยละ 40.2 รองลงมาคือใช้ประกอบอาชีพ/ธุรกิจเพียงอย่างเดียวร้อยละ 38.2 และใช้เป็นที่อยู่อาศัยและประกอบอาชีพ/ธุรกิจ ร้อยละ 21.6 โดยมีจำนวนเท่ากับ 156 , 148 และ 84 ตามลำดับ

ลักษณะความเป็นเจ้าของ จากตารางที่ 4-6 จะเห็นว่าในแขวงนครพิงค์ แขวงกาวิละ และแขวงเม็งรายนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นเจ้าของสถานที่นั่นเอง โดยมีจำนวนเท่ากับ 50, 72 และ 44 คนตามลำดับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 56.8, 69.2 และ 51.2 ตามลำดับ รองลงมาก็เช่นเดียวกันคือ มีลักษณะความเป็นเจ้าของโดยเป็นผู้เช่าอาศัย ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 34, 24 และ 34 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 38.6, 23.1 และ 39.5ตามลำดับ ส่วนการมีลักษณะความเป็นเจ้าของแบบอื่น ๆ นั้น ได้แก่ การเป็นผู้อาศัย ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 4, 8 และ 8 คน ตามลำดับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 4.6, 7.7 และ 9.3 ตามลำดับ

ในส่วนของแขวงศรีวิชัยนั้น กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะความเป็นเจ้าของแบบผู้เช่าอาศัยมากที่สุด ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 58 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7 รองลงมาคือเป็นเจ้าของเอง มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 38.2 และ อันดับสุดท้ายคือ ลักษณะความเป็นเจ้าของแบบเป็นผู้อาศัย มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยเอง โดยมีจำนวนเท่ากับ 208 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 รองลงมาคือเช่าอาศัย มีจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 38.7 และอื่น ๆ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 ซึ่งได้แก่ การเป็นผู้อาศัยนั่นเอง

จำนวนผู้พำนักอาศัย จากตารางที่ 4-6 จะพบว่าในแขวงนครพิงค์นั้น จำนวนผู้พำนักอาศัย ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วง 4-6 คน มีจำนวน 49 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 55.7 รองลงมาคืออยู่ในช่วง 1-3 คน มีจำนวน 36 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 40.9 และมีจำนวนผู้พำนักอาศัยมากกว่า 6 คนมีจำนวน 3 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.4

แขวงกาวีละนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับแขวงนครพิงค์คือ จำนวนผู้พำนักอาศัยส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วง 4-6 คน มีจำนวน 68 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 65.3 รองลงมาคืออยู่ในช่วง 1-3 คน มีจำนวน 33 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 31.7 และมีจำนวนผู้พำนักอาศัยมากกว่า 6 คนมีจำนวน 3 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.0

ในแขวงเมืองรายนั้น ครัวเรือนส่วนใหญ่จะมีผู้พำนักอาศัยอยู่ในช่วง 4-6 คนมากที่สุดคือมีจำนวนเท่ากับ 44 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 51.2 และมีครัวเรือนทั้งหมด 42 ครัวเรือนที่มีจำนวนผู้พำนักอาศัยอยู่ในช่วง 1-3 คน คิดเป็นร้อยละ 48.8 และไม่มีครัวเรือนใดที่มีจำนวนผู้พำนักอาศัยมากกว่า 6 คน

แขวงศรีวิชัยนั้น จำนวนผู้พำนักอาศัยส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วง 1-3 คน ซึ่งมีจำนวน 72 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมาคือ อยู่ในช่วง 4-6 คน ซึ่งมีจำนวน 34 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 30.9 และมีจำนวนผู้พำนักอาศัยมากกว่า 6 คนมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 4 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 3.6

สำหรับจำนวนผู้พำนักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า ส่วนใหญ่จะมีจำนวนผู้พำนักอาศัยอยู่ในช่วง 4-6 คน โดยมีจำนวน 195 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาคือมีผู้พำนักอาศัยในช่วง 1-3 คน จำนวนเท่ากับ 183 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 47.2 และมากกว่า 6 คน ซึ่งมีจำนวน 10 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 2.5 โดยจำนวนผู้พำนักอาศัยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 4 คนต่อครัวเรือนนั่นเอง

ตารางที่ 4-6 แสดงลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : ครัวเรือน

ลักษณะข้อมูล	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเม็งราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
ลักษณะของสถานที่					
อยู่อาศัยอย่างเดียว	38 (43.2)	62 (59.6)	14 (16.3)	42 (38.2)	156 (40.2)
ประกอบอาชีพอย่างเดียว	36 (40.9)	28 (26.9)	48 (55.8)	36 (32.7)	148 (38.2)
อยู่อาศัยและประกอบอาชีพ	14 (15.9)	14 (13.5)	24 (27.9)	32 (29.1)	84 (21.6)
ลักษณะความเป็นเจ้าของ					
เป็นเจ้าของเอง	50 (56.8)	72 (69.2)	44 (51.2)	42 (38.2)	208 (53.6)
เช่าอาศัย	34 (38.6)	24 (23.1)	34 (39.5)	58 (52.7)	150 (38.7)
อื่น ๆ	4 (4.6)	8 (7.7)	8 (9.3)	10 (9.1)	30 (7.7)
จำนวนผู้พักอาศัย					
จำนวน 1-3 คน	36 (40.9)	33 (31.7)	42 (48.8)	72 (65.5)	183 (47.2)
จำนวน 4-6 คน	49 (55.7)	68 (65.3)	44 (51.2)	34 (30.9)	195 (50.3)
มากกว่า 6 คน	3 (3.4)	3 (3.0)	-	4 (3.6)	10 (2.5)

จำนวนผู้พักอาศัยเฉลี่ยเท่ากับ 4 คนต่อครัวเรือน

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ปริมาณขยะที่ทิ้งต่อวัน จากตารางที่ 4-7 พบว่าแขวงนครพิงค์นั้น ครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันจำนวนน้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยมีจำนวน 54 คนคิดเป็นร้อยละ 61.4 รองลงมาคือทิ้งขยะในช่วง 2.1-4.0 กิโลกรัม จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 และทิ้งขยะมากกว่า 4.0 กิโลกรัม มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 เช่นเดียวกับแขวงกาวิละที่ครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันจำนวนน้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยมีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 59.6 รองลงมาคือทิ้งขยะในช่วง 2.1-4.0 กิโลกรัม จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 และทิ้งขยะมากกว่า 4.0 กิโลกรัม มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 สำหรับแขวงเมืองรายนั้นครั้วเรือน ส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันจำนวนน้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยมีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 67.4 รองลงมาคือทิ้งขยะในช่วงมากกว่า 4.0 กิโลกรัม มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และมีจำนวน 10 คนที่ทิ้งขยะในช่วง 2.1-4.0 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 11.6 ส่วนในแขวงศรีวิชัยนั้นครั้วเรือน ส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันจำนวนน้อยกว่า 2 กิโลกรัม โดยมีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0 รองลงมาคือทิ้งขยะในช่วง 2.1-4.0 กิโลกรัม จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และทิ้งขยะมากกว่า 4.0 กิโลกรัม มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า ครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะต่อวันในปริมาณที่น้อยกว่า 2.0 กิโลกรัม จำนวน 251 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 64.7 รองลงมาคือ ทิ้งขยะอยู่ในช่วง 2.1-4.0 กิโลกรัม มีจำนวนทั้งหมด 86 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 22.2 และมีจำนวน 51 ครั้วเรือนที่ทิ้งขยะมากกว่า 4 กิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 13.1 โดยปริมาณขยะมูลฝอยในครั้วเรือนที่ทิ้ง 4 แขวงทิ้ง เฉลี่ยวันละ 2.33 กิโลกรัมต่อครั้วเรือน

ประเภทขยะที่ทิ้งมากที่สุด จากตารางที่ 4-7 ชำ้ต้นพบว่า ในแขวงนครพิงค์นั้นครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก มากที่สุด โดยมีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นขยะประเภท กระดาษ และ พลาสติก/โฟม ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 32 และ 8 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 36.4 และ 9.1 ตามลำดับ ส่วนขยะประเภท อื่นๆ ซึ่งได้แก่ แก้ว ผ้า โลหะ มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

แขวงกาวิละนั้น ครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก มากที่สุด โดยมีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1 รองลงมาเป็นขยะประเภท กระดาษ และ พลาสติก/โฟม ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 22 และ 6 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 21.2 และ 5.7 ตามลำดับ ส่วนขยะประเภทอื่น ๆ นั้นไม่มี

แขวงเมืองรายนั้น พบว่าครั้วเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก มากที่สุด โดยมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5 รองลงมาเป็นขยะประเภท กระดาษ และ พลาสติก/โฟม ซึ่งมีจำนวน

เท่ากับ 36 และ 6 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 41.9 และ 7.0 ตามลำดับ ส่วนขยะประเภท อื่นๆ ซึ่งได้แก่ แก้ว ผ้า โลหะ มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.6

เช่นเดียวกับแขวงศรีวิชัยที่ครัวเรือนส่วนใหญ่ทิ้งขยะประเภท เศษอาหาร/ผัก มากที่สุด โดยมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 43.6 รองลงมาเป็นขยะประเภท กระดาษ และ พลาสติก/โฟม ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 34 และ 16 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 31.0 และ 14.5 ตามลำดับ ส่วนขยะประเภท อื่นๆ ซึ่งได้แก่ แก้ว ผ้า โลหะ มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า ชนิดของขยะที่ครัวเรือนทิ้งมากที่สุดคือ ขยะประเภทเศษอาหาร/ผัก โดยมีจำนวนถึง 208 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 รองลงมาคือขยะประเภท กระดาษ มีจำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 ส่วนพลาสติก/โฟม มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 และประเภทขยะที่ทิ้งน้อยที่สุดได้แก่ ขยะประเภท แก้ว ผ้า โลหะ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1

การเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม จากตารางที่ 4-8 จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในทั้ง 4 แขวงนั้น ไม่เคยเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม โดยที่แขวงนครพิงค์นั้น มีจำนวนผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการฯ ทั้งหมด 52 คน คิดเป็นร้อยละ 59.1 และมี 36 คนที่ เคยเข้าร่วมโครงการฯ คิดเป็นร้อยละ 40.9 ในแขวงกาวิละ และ แขวงเมืองราช นั้นมีจำนวนผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการฯ ทั้งหมด 60 และ 68 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 57.7 และ 79.1 ตามลำดับ และมีผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการฯ จำนวน 44 และ 18 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 42.3 และ 20.9 ตามลำดับ สำหรับแขวงศรีวิชัยนั้น มีจำนวนผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการฯ ทั้งหมด 88 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และมี 22 คนที่ เคยเข้าร่วมโครงการฯ คิดเป็นร้อยละ 20.0

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งนั้นไม่เคยได้เข้าร่วมโครงการฯ ซึ่งมีจำนวนถึง 268 คน คิดเป็นร้อยละ 69.1 และมีผู้เคยเข้าร่วมโครงการเพียง 120 คน เท่านั้น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30.9

ตารางที่ 4-7 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านขยะมูลฝอย

หน่วย : ครั้วเรือน

ลักษณะข้อมูล	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเม็งราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
ปริมาณขยะที่ทิ้งต่อวัน					
≤ 2.0 กิโลกรัม	54 (61.4)	62 (59.6)	58 (67.4)	77 (70.0)	251 (64.7)
2.1-4.0 กิโลกรัม	21 (23.9)	32 (30.8)	10 (11.6)	23 (20.9)	86 (22.2)
มากกว่า 4.0 กิโลกรัม	13 (14.7)	10 (9.6)	18 (20.9)	10 (9.1)	51 (13.1)
ปริมาณขยะที่ทิ้งเฉลี่ยวันละ 2.33 กิโลกรัมต่อครั้วเรือน					
ประเภทขยะที่ทิ้งมากที่สุด					
เศษอาหาร/ผัก	44 (50.0)	76 (73.1)	40 (46.5)	48 (43.6)	208 (53.6)
กระดาษ	32 (36.4)	22 (21.2)	36 (41.9)	34 (31.0)	124 (32.0)
พลาสติก/โฟม	8 (9.1)	6 (5.7)	6 (7.0)	16 (14.5)	36 (9.3)
อื่น ๆ	4 (4.5)	-	4 (4.6)	12 (10.9)	20 (5.1)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ตารางที่ 4-8 แสดงข้อมูลการเข้าร่วมโครงการณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

หน่วย : คน

การเข้าร่วมโครงการ ฯ	แขวงนครพิงค์	แขวงกาวิละ	แขวงเม็ງราย	แขวงศรีวิชัย	รวม
เคย	36 (40.9)	44 (42.3)	18 (20.9)	22 (20.0)	120 (30.9)
ไม่เคย	52 (59.1)	60 (57.7)	68 (79.1)	88 (80.0)	268 (69.1)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่

ในหัวข้อนี้จะแสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการใช้แบบสอบถาม/สัมภาษณ์ โดยวิธีการหามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายนั้นจะใช้วิธี Bidding Game ซึ่งได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 และจากวิธีการดังกล่าวทำให้ได้มูลค่าของคำตอบในส่วนของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย 6 คำตอบดังนี้คือ มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยเท่ากับ 36.5, 47.0, 53.5, 58.5, 65.0 และ 76.5 บาท ดังนั้นในการนำเสนอจึงได้แบ่งมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายออกเป็น 3 ช่วงคือ น้อยกว่า 47.0 บาท ระหว่าง 47.1 – 65.0 บาท และมากกว่า 65.0 บาทนั่นเอง จากนั้นจะเป็นการแสดงผลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยโดยจำแนกตามตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคม สามารถสรุปได้ดังนี้

4.3.1 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จากตารางที่ 4-9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ณ ระดับราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 รองลงมาคือช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 และที่ช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 โดยมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายสูงสุดและต่ำสุดเท่ากับ 100.0 บาท

และ 5.0 บาท ตามลำดับ และมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 388 คน เท่ากับ 45.3 บาทนั่นเอง

ตารางที่ 4-9 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย

มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย (บาท)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 47.0	227	58.6
47.1 – 65.0	121	31.2
มากกว่า 65.0	40	10.2
รวม	388	100.0

มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 45.3 บาท

ที่มา : จากการสำรวจ

4.3.2 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามแขวง

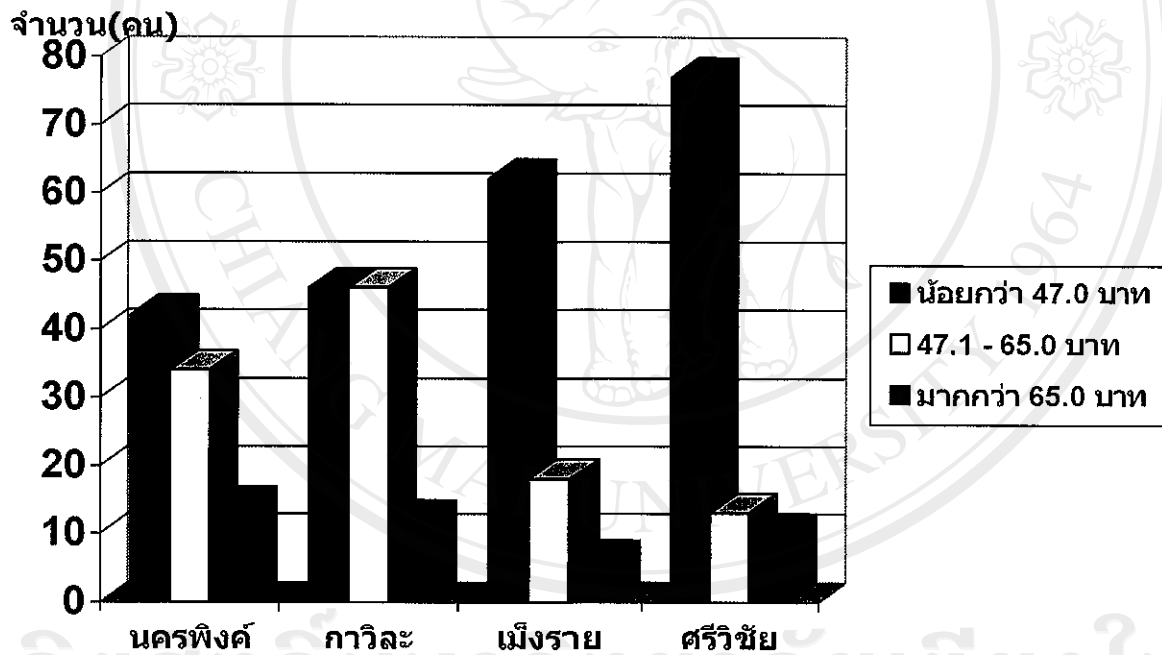
จากตารางที่ 4-10 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในแขวงนครพิงค์นั้น มีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 และในช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท นั้นมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 ส่วนมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยในแขวงนครพิงค์เท่ากับ 44.8 บาท ถือได้ว่าเป็นมูลค่าที่ค่อนข้างสูง อาจเนื่องมาจาก ณ ระดับมูลค่าความเต็มใจจ่ายที่สูงนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เต็มใจจ่ายมีมากนั่นเอง และสอดคล้องกับที่ว่า รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนในแขวงนครพิงค์นั้นมีค่ามากที่สุด ดังแสดงมาแล้วในตารางที่ 4-5

ในแขวงกาวิละนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคา ที่น้อยกว่า 47.0 บาท และช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาทซึ่งมีจำนวนเท่ากันคือ 46 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 และมี 12 คน ที่มีความเต็มใจจ่ายในช่วงราคาที่สูงกว่า 65.0 บาทคิดเป็นร้อยละ 11.5 ส่วนมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยในแขวงกาวิละเท่ากับ 52.3 บาท

ในแขวงเมืองรายนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคา ที่น้อยกว่า 47.0 บาทเช่นเดียวกัน ซึ่งมีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 72.1 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8 และในช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท นั้นมีจำนวนน้อยที่สุดคือ

6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ส่วนมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยในแขวงเมืองรายเท่ากับ 43.4 บาท จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยในแขวงเมืองรายนั้นมีค่าน้อยกว่าสองแขวงที่กล่าวมา อาจเพราะเหตุว่าเมื่อพิจารณาจากตารางข้างต้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่หรือจำนวนมากนั้นเต็มใจที่จะจ่าย ณ ระดับราคาที่ต่ำ ในขณะที่เดียวกัน ณ ระดับราคาที่สูงนั้นก็มีย่านน้อยนั่นเอง

สำหรับในแขวงศรีวิชัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคา ที่น้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวนถึง 77 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 และมีจำนวนน้อยที่สุด 10 คนที่ช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.1 ส่วนมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยในแขวงศรีวิชัยเท่ากับ 40.7 บาท เพื่อให้เห็นภาพชัดเจน สามารถแสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายโดยจำแนกตามแขวงได้ดังรูปที่ 4-1

ที่มา : จากการสำรวจ

รูปที่ 4-1 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายโดยจำแนกตามแขวง

ตารางที่ 4-10 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามแขวง

แขวง	หน่วย : คน				มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	
นครพิงค์	42 (47.8)	34 (38.6)	12 (13.6)	88 (100.0)	44.8
กาวิละ	46 (44.2)	46 (44.2)	12 (11.5)	104 (100.0)	52.3
เม็ງราย	62 (72.1)	18 (20.8)	6 (6.9)	86 (100.0)	43.4
ศรีวิชัย	77 (70.0)	23 (20.9)	10 (9.1)	110 (100.0)	40.7

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.3 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4-11 พบว่า เพศชายนั้นมีความเต็มใจที่จะจ่ายในช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาทมากที่สุด โดยมีจำนวนเท่ากับ 95 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ของตัวอย่างที่เป็นเพศชายทั้งหมด ในขณะที่เพศหญิงนั้นส่วนใหญ่มีความเต็มใจที่จะจ่ายในช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาท เช่นเดียวกับเพศชาย โดยมีจำนวนเท่ากับ 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66.6 ของตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงทั้งหมด และจากตารางข้างต้นพบว่า เพศชายนั้นมีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 50.3 บาท ในขณะที่เพศหญิงนั้นเท่ากับ 45.6 บาท ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องเพราะเหตุว่า ครัวเรือนในปัจจุบันนั้นส่วนใหญ่แล้ว เพศหญิงจะทำหน้าที่คอยดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายภายในครัวเรือนต่าง ๆ ดังนั้นจึงทำให้รับรู้และทราบถึงรายจ่ายในแต่ละเดือนมากกว่าเพศชายว่าในแต่ละเดือนนั้นต้องใช้จ่ายอะไรเท่าไร นั่นเอง จึงทำให้เพศหญิงนั้นมีความเต็มใจจ่ายที่น้อยกว่าเพศชายนั่นเอง

All rights reserved

ตารางที่ 4-11 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามเพศ

เพศ	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	หน่วย : คน
					มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
ชาย	95 (50.0)	71 (37.4)	24 (12.8)	190 (100.0)	50.3
หญิง	132 (66.6)	50 (25.3)	16 (8.1)	198 (100.0)	45.6

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.4 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามอายุ

ตารางที่ 4-12 จะเห็นได้ว่า ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปีนั้น ส่วนใหญ่จะมีความเต็มใจที่จะจ่ายที่ช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวน 78 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 58.6 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 และที่ช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท มีจำนวนที่น้อยที่สุดคือ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7 สำหรับผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 31-50 ปีนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจที่จะจ่ายที่ช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาทเช่นเดียวกัน โดยมีจำนวนถึง 120 คน คิดเป็นร้อยละ 67.8 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 และสำหรับผู้ที่อยู่ในช่วงอายุที่มากกว่า 50 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่จะมีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 รองลงมาคือที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2 นั่นเอง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในแต่ละช่วงอายุจะได้ว่า มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของผู้ที่อยู่ในช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี ช่วงอายุ 31-50 ปี และช่วงอายุมากกว่า 50 ปีนั้น มีค่าเท่ากับ 45.6, 44.4 และ 52.5 บาท ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ในช่วงอายุที่มากกว่า 50 ปีนั้นมีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยที่มากที่สุด อาจเนื่องเพราะเหตุว่า เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ซึ่งโดยส่วนมากแล้วมีงานทำที่มั่นคง และเล็งเห็นผลกระทบหรือผ่านปัญหาต่าง ๆ มามากกว่า ทำให้สามารถตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการขยะมูลฝอย จึงส่งผลให้มีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยที่สูงนั่นเอง ส่วนในช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี และช่วงอายุ 31-50 ปีนั้น ค่อนข้างใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปีนั้น จะมีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่า อาจเนื่องเพราะเหตุว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 31-50 ปีนั้น อยู่ในช่วงที่กำลังสร้างเนื้อสร้างตัว

หรืออยู่ในวัยที่กำลังเริ่มทำงานซึ่งรายจ่ายต่าง ๆ อาจมีมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อยกว่า 30 ปีนั้น เรียกได้ว่าอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งอาจจะยังไม่ต้องรับภาระรายจ่ายต่าง ๆ มากนักนั่นเอง ดังนั้นจึงทำให้มูลค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปีนี้มีค่ามากกว่านั่นเอง

ตารางที่ 4-12 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามอายุ

อายุ (ปี)	หน่วย : คน				มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	
≤ 30	78 (58.6)	34 (25.6)	21 (15.7)	133 (100.0)	45.6
31 – 50	120 (67.8)	45 (25.5)	12 (6.7)	177 (100.0)	44.4
มากกว่า 50	29 (37.2)	42 (53.7)	6 (9.1)	78 (100.0)	52.5

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.5 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามระดับการศึกษา

จากตารางที่ 4-13 พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีนั้น ส่วนใหญ่จะมีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 134 คน คิดเป็นร้อยละ 84.8 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 และไม่มีผู้ใดที่เต็มใจจ่ายในราคาที่มากกว่า 65.0 บาท ในส่วนของผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่านั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายในช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท โดยมีจำนวนเท่ากับ 97 คน คิดเป็นร้อยละ 42.2 รองลงมาคือที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4 และมี 40 คนที่เต็มใจจ่ายในราคาที่มากกว่า 65.0 บาทนั่นเอง โดยมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีหรือสูงกว่านั้นมีค่าเท่ากับ 39.7 และ 54.5 บาท ตามลำดับ และจากตารางข้างต้นจะเห็นว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่านั้นจะมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยที่สูงกว่าซึ่งสอดคล้องกับ

การคาดคะเนที่ว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีจิตสำนึกในการที่จะรักษาสິงแวดล้อมให้ดีขึ้นและตระหนัก ถึงปัญหาที่เกิดจากขยะมูลฝอยมากกว่า จึงทำให้มีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาคำนวนั้นเอง

ตารางที่ 4-13 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	หน่วย : คน				มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	
ต่ำกว่า	134	24	-	158	39.7
ปริญญาตรี	(84.8)	(15.2)		(100.0)	
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	93	97	40	230	54.5
	(40.4)	(42.2)	(17.3)	(100.0)	

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.6 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามสถานภาพการสมรส

จากตารางที่ 4-14 พบว่า ผู้ที่มีสถานภาพโสดนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 56.3 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ในขณะที่ผู้ที่มีสถานภาพสมรสแล้วนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาทเช่นเดียวกัน โดยมีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 55.7 และรองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2 สำหรับผู้ที่มีสถานภาพ ม่าย/หย่า/แยก นั้น มีความเต็มใจที่จะจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มากที่สุด โดยมีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และรองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 นั้นเอง และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากตารางข้างต้นจะเห็นว่า ผู้ที่มีสถานภาพโสดจะมีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 49.5 บาท รองลงมาคือผู้ที่มีสถานภาพสมรสแล้ว มีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 48.3 บาท ส่วนผู้ที่มีสถานภาพ ม่าย/หย่า/แยก นั้นมีความเต็มใจจ่ายน้อยที่สุดเท่ากับ 42.8 บาท อาจเป็นเพราะว่าผู้ที่โสดนั้นไม่ต้องมีภาระค่าใช้จ่ายมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว หรือผู้ที่เป็น ม่าย/หย่า/แยก จึงมีความเต็มใจที่จะจ่ายมากกว่า อีกทั้งผู้ที่สมรสแล้ว

หรือ ม่าย/หย่า/แยก นั้นส่วนใหญ่มักจะมีเด็กเล็กรวมไปถึงผู้สูงอายุอยู่ในครอบครัวด้วย จึงส่งผลให้ ภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นั้นมีมากกว่านั่นเอง

ตารางที่ 4-14 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	หน่วย : คน			รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0		
โสด	88 (56.3)	46 (29.5)	22 (14.2)	156 (100.0)	49.5
สมรส	109 (55.7)	69 (35.2)	18 (9.2)	196 (100.0)	48.3
ม่าย/หย่า/แยก	30 (83.3)	6 (16.7)	-	36 (100.0)	42.8

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.7 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามสถานภาพการเป็นเจ้าของ

จากตารางที่ 4-15 พบว่า ผู้ที่เป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเองนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวนเท่ากับ 99 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 39.9 ในส่วนของผู้ที่เช่าอาศัยอยู่นั้นมีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งหมด 112 คน คิดเป็นร้อยละ 74.6 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 และสำหรับผู้ที่มิใช่สถานภาพการเป็นเจ้าของสถานที่แบบอื่น ๆ นั้นได้แก่ การเป็นผู้อาศัย ซึ่งพบว่า ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายในราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท เช่นเดียวกัน โดยมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากตารางดังกล่าวข้างต้นพบว่า เป็นไปตามที่คาดคะเนไว้นั้นคือ ผู้ที่เป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเองจะมีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่าผู้ที่เช่าอาศัย เนื่องจากผู้เป็นเจ้าของนั้นมีจิตสำนึกที่จะรักษาสິงแวดล้อมในพื้นที่ที่อาศัยมากกว่า เพราะถือว่า

สถานที่นั้นเป็นของตนเองจึงมีความรักความหวงแหนความดูแลเอาใจใส่ในเรื่องความสะอาดมากกว่า
นั่นเอง

ตารางที่ 4-15 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามสถานภาพการเป็นเจ้าของสถานที่

หน่วย : ครัวเรือน

สถานภาพการ เป็นเจ้าของ	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
เป็นเจ้าของ	99 (47.6)	83 (39.9)	26 (12.5)	208 (100.0)	51.9
เช่าอาศัย	112 (74.6)	28 (20.6)	10 (6.6)	150 (100.0)	41.9
อื่น ๆ	16 (53.5)	10 (33.1)	4 (13.4)	30 (100.0)	50.2

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.8 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามจำนวนผู้พักอาศัย

จากตารางที่ 4-16 จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีจำนวนผู้พักอาศัยใน
ครัวเรือนน้อยกว่า 3 คนนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวน
148 คน คิดเป็นร้อยละ 80.9 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ
15.8 กลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีจำนวนผู้พักอาศัยในครัวเรือน 4-6 คนนั้น ส่วนใหญ่จะมีความ
เต็มใจจ่ายที่ราคาในช่วง 47.1 – 65.0 บาท โดยมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 รองลงมาคือที่ช่วง
ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และสำหรับกลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ที่
มีจำนวนผู้พักอาศัยในครัวเรือนมากกว่า 6 คนขึ้นไปนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.1
– 65.0 บาท โดยมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมาคือที่ช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท มีจำนวน
3 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยจากตารางที่ 4-19 จะเห็นได้ว่าเป็นไปตามที่
คาดคะเนไว้ กล่าวคือ ผู้ที่มีจำนวนผู้พักอาศัยมากกว่าย่อมมีความเต็มใจที่จะจ่ายมากกว่า เนื่องจากว่า
การที่ครัวเรือนมีจำนวนผู้พักอาศัยมากขึ้นนั้นย่อมตามมาด้วยปริมาณขยะที่เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจึงมี

จิตสำนึกและส่วนร่วมในการรับผิดชอบมากขึ้นนั่นเอง โดยมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 40.0, 54.4 และ 65.8 บาท สำหรับผู้ที่มีจำนวนผู้อาศัยน้อยกว่า 3 คน ในช่วง 3 – 6 คน และ มากกว่า 6 คน ขึ้นไป ตามลำดับ

ตารางที่ 4-16 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามจำนวนผู้พักอาศัยในสถานที่

หน่วย : ครั้วเรือน

จำนวนผู้ พักอาศัย	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
น้อยกว่า 3	148 (80.9)	29 (15.8)	6 (3.3)	183 (100.0)	40.0
4 – 6	78 (40.0)	86 (44.1)	31 (15.9)	195 (100.0)	54.4
มากกว่า 6	1 (10.0)	6 (60.0)	3 (30.0)	10 (100.0)	65.8

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.9 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วัน

จากตารางที่ 4 - 17 พบว่า ครั้วเรือนที่ทิ้งขยะน้อยกว่า 2 กิโลกรัมต่อวัน ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 78.8 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 โดยมีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยทั้งหมดที่ราคา 41.5 บาท และครั้วเรือนที่ทิ้งขยะในช่วง 2.1- 4.0 กิโลกรัมต่อวัน ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคา 47.1 - 65.0 บาท โดยมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 66.3 รองลงมาคือที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 โดยมีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยทั้งหมดที่ราคา 58.0 บาท และสำหรับครั้วเรือนที่ทิ้งขยะมากกว่า 4 กิโลกรัม นั้นส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายในช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 27 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 53.0 และมีค่าความเต็มใจเฉลี่ยที่ราคา 65.0 บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยของทั้งสามกลุ่มจะเห็นได้ว่า เป็นไปตามการคาดคะเนที่ว่าครั้วเรือนที่ทิ้งขยะปริมาณที่มากกว่าย่อมมีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่าผู้ที่ทิ้งขยะในปริมาณที่น้อยกว่านั่นเอง เนื่องจากผู้ที่ทิ้งขยะที่มีปริมาณ

มากย่อมมีจิตสำนึกและตระหนักถึงความรับผิดชอบในส่วนของการเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดมลพิษเพิ่มขึ้น จึงมีความเต็มใจจ่ายที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง

ตารางที่ 4-17 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน

หน่วย : ครั้วเรือน

ปริมาณขยะ ใน 1 วัน	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
น้อยกว่า 2.0	198 (78.8)	37 (14.8)	16 (6.4)	251 (100.0)	41.5
2.1 – 4.0	17 (19.8)	57 (66.3)	12 (13.9)	86 (100.0)	58.0
มากกว่า 4.0	12 (23.5)	27 (53.0)	12 (23.5)	51 (100.0)	65.0

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.10 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามอาชีพ

จากตารางที่ 4-18 พบว่า อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายในช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท โดยมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 รองลงมาคือที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 โดยมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 58.3 บาท สำหรับอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขายนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 67.9 รองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 โดยมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 44.3 บาท ส่วนอาชีพ พ่อ-แม่บ้านนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวนเท่ากับ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และรองลงมาคือในช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 โดยมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 43.9 บาท และในส่วนของอาชีพอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ พนักงานเอกชนและนักศึกษานั้น มีความเต็มใจจ่ายในราคาที่น้อยกว่า 47.0 บาท และช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท โดยมีจำนวนที่เท่ากันคือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 โดยมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 53.6 บาท และเมื่อพิจารณาคุณค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยของอาชีพต่าง ๆ พบว่า อาชีพรับ

ราชการ/รัฐวิสาหกิจนั้นมีความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ อาชีพอื่น ๆ ซึ่งได้แก่ พนักงานเอกชนและนักศึกษา ถัดมาเป็นอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย และ พ่อ-แม่บ้าน ตามลำดับ อาจเนื่องเพราะเหตุว่า อาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจนั้นมีรายได้ที่มั่นคงและแน่นอน จึงสามารถประมาณการค่าใช้จ่ายได้ดังนั้นจึงมีความเต็มใจจ่ายที่สูง แต่ในขณะที่อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขายนั้น อาจเป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่ค่อนแน่นอนเมื่อเทียบกับอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจจึงทำให้ไม่สามารถประเมินค่าใช้จ่ายได้แน่นอนนักในแต่ละเดือนจึงทำให้มีความเต็มใจจ่ายน้อยนั่นเอง

ตารางที่ 4-18 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	หน่วย : คน				มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	20 (31.2)	34 (53.2)	10 (15.5)	64 (100.0)	58.3
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	26 (66.7)	10 (27.8)	-	36 (100.0)	43.9
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	159 (67.9)	55 (23.4)	20 (8.5)	234 (100.0)	44.3
อื่น ๆ	22 (40.7)	22 (40.7)	10 (18.6)	54 (100.0)	53.6

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.11 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการฯ

จากตารางที่ 4-19 พบว่า ผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท โดยมีจำนวนทั้งหมด 61 คน คิดเป็นร้อยละ 50.9 รองลงมาคือที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 54.1 บาท ในขณะที่ผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท โดยมีจำนวนทั้งหมด 178 คน คิดเป็นร้อยละ 66.4 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.0 –

65.0 บาท มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 45.3 บาท ซึ่งค่าเฉลี่ยดังกล่าวมีค่าน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการฯ โดยเป็นไปตามการคาดคะเนไว้ที่ว่า ผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการฯ นั้นจะมีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่าผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการฯ เนื่องจากว่าผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการฯ นั้นมีโอกาสในการรับรู้และเข้าใจถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่าและยังเล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการปัญหาดังกล่าวจึงทำให้มีความเต็มใจจ่ายที่มากกว่านั่นเอง

ตารางที่ 4-19 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม

หน่วย : คน

การเข้าร่วมโครงการฯ	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
เคย	49 (40.8)	61 (50.9)	10 (8.2)	120 (100.0)	54.1
ไม่เคย	178 (66.4)	56 (22.3)	30 (11.3)	268 (100.0)	45.3

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3.12 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยจำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

จากตารางที่ 4-20 พบว่า ครัวเรือนที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาทนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 76.9 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 – 65.0 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 38.0 บาท สำหรับครัวเรือนที่มีรายได้ในช่วง 10,001 – 20,000 บาทนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาทเช่นเดียวกัน ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 74 คน คิดเป็นร้อยละ 90.2 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 38.8 บาท ครัวเรือนที่มีรายได้ในช่วง 20,001 – 30,000 บาทนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ราคาน้อยกว่า 47.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 68.9 รองลงมาคือที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 24.1 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 47.2 บาท ครัวเรือนที่มีรายได้ในช่วง 30,001 – 40,000 บาทนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7

รองลงมาคือที่ช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 60.0 บาท ครัวเรือนที่มีรายได้ในช่วง 40,001 – 50,000 บาทนั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.0 - 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมาคือที่ช่วงราคาน้อยกว่า 47.0 บาท มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 56.3 บาท และสำหรับครัวเรือนที่มีรายได้ตั้งแต่ 50,000 บาทขึ้นไป นั้น ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจ่ายที่ช่วงราคา 47.1 - 65.0 บาท ซึ่งมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 56.6 รองลงมาคือที่ช่วงราคามากกว่า 65.0 บาท มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 และมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยอยู่ที่ 64.5 บาท

ตารางที่ 4-20 แสดงมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายต่อเดือนจำแนกตามรายได้ในครัวเรือน

หน่วย : ครัวเรือน

รายได้ในครัวเรือน	น้อยกว่า 47.0	47.1 – 65.0	มากกว่า 65.0	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
≤ 10,000	80 (76.9)	20 (19.2)	4 (3.8)	104 (100.0)	38.0
10,001 - 20,000	74 (90.2)	8 (9.8)	-	82 (100.0)	38.8
20,001 – 30,000	40 (68.9)	14 (24.1)	4 (6.8)	58 (100.0)	47.2
30,001 – 40,000	13 (24.2)	29 (53.7)	12 (22.1)	54 (100.0)	60.0
40,001 - 50,000	12 (27.3)	24 (54.5)	8 (18.1)	44 (100.0)	56.3
มากกว่า 50,000	8 (17.4)	26 (56.6)	12 (25.9)	46 (100.0)	64.5

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย

การวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยหรือตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 388 ตัวอย่าง โดยอาศัยเครื่องมือทางสถิติคือ การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) ซึ่งมีตัวแปรตามคือ มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย และตัวแปรอิสระ 9 ตัวแปร ดังแสดงรายละเอียดตามตารางที่ 4-21 และผลการศึกษปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายแสดงได้ตามตารางที่ 4-22 และการทดสอบความสัมพันธ์เบื้องต้นของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา Multicollinearity โดยวิธีพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficients) ของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนี้ ได้แสดงค่าดังกล่าวไว้ในภาคผนวก ข

4.4.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จากผลการศึกษาดังตารางที่ 4-22 พบว่า ปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน (Qua) มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าครัวเรือนใดมีปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น จะทำให้มีความเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้นนั่นเอง เนื่องจากครัวเรือนที่ทิ้งขยะในปริมาณที่มากต่อวันย่อมตระหนักว่าตนเองนั้นมีส่วนในการสร้างมลพิษเพิ่มมากขึ้นจึงมีความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในราคาที่สูง แต่อย่างไรก็ตาม การแก้ปัญหาโดยวิธีการจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยไม่ใช่ทางออกที่ดีในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แม้ว่าขยะจะถูกนำไปกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะก็ตาม ทางออกที่ดีที่สุดในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นก็คือ การลดปริมาณการทิ้งขยะ และหันมาใช้ผลิตภัณฑ์ Reuse หรือ Recycle แทนนั่นเอง และจากค่า Beta เท่ากับ 0.289 ซึ่งเป็นค่าที่มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วันนั้น เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการพยากรณ์ตัวแปรตามได้มากที่สุด และจากการวิเคราะห์นี้จะได้ว่า การจัดเก็บค่าขยะตามปริมาณขยะที่ทิ้งนั้น น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการจัดเก็บค่าขยะมูลฝอยนั่นเอง

ปัจจัยในเรื่องของระดับการศึกษา (Edu) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ เช่นเดียวกับกับปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วันโดย

เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่าถ้าผู้ใดมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นนั้น จะทำให้มีความเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มขึ้น เนื่องจากว่าการศึกษานั้นสามารถทำให้ประชาชนเข้าใจและรับรู้ถึงความสำคัญของการรักษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากขยะมูลฝอย และเล็งเห็นถึงความสำคัญในการแก้ปัญหามากขึ้นด้วย

สำหรับปัจจัยในเรื่องของรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน (Inc) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าหากครัวเรือนใดมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากขึ้น ก็จะทำให้มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง และจากค่าพารามิเตอร์ของปัจจัยรายได้มีค่าเป็นบวกก็แสดงได้ว่า ค่าจัดการขยะมูลฝอยนั้นเป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) นั่นเอง กล่าวคือ ถ้าครัวเรือนใดมีรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนสูง ก็ย่อมมีความเต็มใจที่จะจ่ายในราคาที่สูงนั่นเอง อาจเนื่องเพราะเหตุว่า ค่าจัดการขยะมูลฝอยนั้นมีค่าน้อยมากเมื่อเทียบกับรายได้ที่ครัวเรือนได้รับในแต่ละเดือน จึงทำให้ค่าจัดการขยะมูลฝอยไม่มีผลกระทบเท่าใดนักสำหรับครัวเรือนที่มีรายได้สูงนั่นเองและสามารถสรุปได้ว่า ค่าจัดการขยะมูลฝอยนั้นเป็นสินค้าปกติ

ส่วนปัจจัยจำนวนผู้พำนักอาศัยในสถานที่ (Mem) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่าหากครัวเรือนใดมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเพิ่มขึ้น ก็จะมีผลทำให้ค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้เนื่องจากว่า การจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของครัวเรือนที่มีจำนวนสมาชิกมาก ดูเหมือนว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่ถูกเมื่อเฉลี่ยเป็นรายคน ทำให้ประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมาก เต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยในราคาที่สูง เมื่อเทียบกับประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนน้อย อีกทั้งการที่ครัวเรือนมีจำนวนสมาชิกมากย่อมก่อให้เกิดปริมาณขยะมากขึ้นตามไปด้วย จึงควรมีส่วนในการรับผิดชอบมากขึ้นโดยการจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยที่มากขึ้นนั่นเอง และจากการวิเคราะห์นี้จะได้ว่า วิธีการเก็บค่าจัดการขยะมูลฝอยตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนนั้น น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการจัดเก็บค่าจัดการขยะนั่นเอง

ส่วนปัจจัยในเรื่องการเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม (Ever) ที่คาดไว้ว่า การเคยเข้าร่วมโครงการนั้น น่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่จะกำหนดมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย แต่ผลจากการศึกษาพบว่า ตัวแปรนี้แม้จะมีค่าพารามิเตอร์ที่เป็นบวกกล่าวคือ ถ้าผู้ใดเคยเข้าร่วม

โครงการฯ ก็จะมีค่าความเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้น แต่ก็พบว่าตัวแปรการเข้าร่วมโครงการฯ นี้ไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยในเรื่องลักษณะการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเป็นเจ้าของ (Own) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า การที่ประชาชนเป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเองนั้น จะมีความเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มมากขึ้น อาจเนื่องเพราะเหตุว่า การเป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเองนั้น จะทำให้ผู้เป็นเจ้าของเกิดความรัก ความหวงแหน การดูแลเอาใจใส่ในสถานที่ของตนเองมากขึ้น เนื่องจากเป็นทรัพย์สินของตนเอง ดังนั้นจึงมีความต้องการให้สถานที่อยู่อาศัยนั้นสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ตลอดเวลาตนเอง

ส่วนปัจจัยในเรื่องลักษณะการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเช่าอาศัย (Rent) พบว่า มีค่าพารามิเตอร์เป็นบวก ซึ่งหมายความว่าถ้าประชาชนเป็นเจ้าของสถานที่แบบเช่าอาศัยนั้น ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายมากขึ้น ซึ่งไม่ตรงตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่อย่างไรก็ตามตัวแปรนี้ก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากว่า ประชาชนได้เช่าสถานที่แห่งนั้นเพื่ออยู่อาศัยมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว จึงทำให้เกิดความรัก ความหวงแหน เสมือนว่าเป็นเจ้าของสถานที่นั้นไปแล้ว จึงจำเป็นต้องดูแลเอาใจใส่ในเรื่องความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยเช่นเดียวกัน จึงทำให้ผลที่ได้ ออกมากลายเป็นว่า ประชาชนที่มีลักษณะความเป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยแบบเช่าอาศัยนั้น จะมีความเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้นนั่นเอง

ปัจจัยในเรื่องของอายุ (Age) พบว่า มีค่าพารามิเตอร์เป็นลบ ซึ่งหมายความว่าถ้าประชาชนมีอายุมากขึ้น ค่าความเต็มใจที่จะจ่ายจะมีค่าลดลง ซึ่งไม่ตรงกับข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่อย่างไรก็ตามตัวแปรนี้ก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากว่า ผู้ที่มีอายุมากขึ้นนั้นอาจมีภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า จึงทำให้การใช้จ่ายในแต่ละส่วนในชีวิตประจำวันนั้นจำเป็นต้องงดคิดตรองและพยายามที่จะประหยัดอยู่เสมอ จึงทำให้ผลที่ได้ ออกมากลายเป็นว่าผู้ที่มีอายุมากขึ้น มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายกลับมีค่าลดลงนั่นเอง

และสำหรับปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย (Cog) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าหากประชาชนได้รับข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับขยะมูลฝอยไม่ว่าจะเป็นในด้านประโยชน์หรือโทษนั้น จะทำให้มีมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากว่า การเผยแพร่

ข่าวสารเกี่ยวกับปัญหามลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอยเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ประชาชนได้รับรู้และเข้าใจถึงผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดจากขยะมูลฝอย และมีจิตสำนึกในการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ดังนั้นรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรที่จะมีการดำเนินการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์ โดยใช้สื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ เพื่อให้สามารถเข้าถึงประชาชนได้มากที่สุดนั่นเอง

โดยสรุปแล้วปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ได้แก่ ปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนต่อเดือน จำนวนผู้พักอาศัยในสถานที่ ลักษณะการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเป็นเจ้าของ และการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ส่วนตัวแปรอื่น ๆ นั้น ซึ่งได้แก่ การเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม สถานภาพการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเช่าอาศัย และ อายุของกลุ่มตัวอย่าง นั้นพบว่าเป็นตัวแปรที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสามารถสรุปจากค่า Beta ได้ว่า ปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการพยากรณ์ตัวแปรตามได้มากที่สุดด้วยนั่นเอง

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-22 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.84 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.06 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.67 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.55 บาทต่อเดือน หากผู้ใดเป็นเจ้าของสถานที่อยู่อาศัยเอง ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 7.59 บาท และหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.58 บาทต่อเดือน

นอกจากนี้ จากการประมาณค่า จะได้ค่า R-Square = 0.455 ค่า F-Statistic = 35.089 และค่า Prob(F-Statistic) = 0.000 แสดงว่า ผลการทดสอบพารามิเตอร์ทุกตัวไม่เท่ากับ 0 หมายถึง การเลือกตัวแปรที่นำมาใช้ในการประมาณค่านี้ มีความเหมาะสมในการอธิบายค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย และผลการทดสอบแบบจำลองนี้ให้ค่าการกะประมาณอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.000 จึงเชื่อมั่นได้ว่าแบบจำลองนี้มีความเหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้

ตารางที่ 4-21 แสดงตัวแปรหรือปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่นำมาใช้ในแบบจำลอง

ตัวแปร	คำอธิบาย
Qua	ปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน (กิโลกรัม)
Inc	รายได้ทั้งหมดของครัวเรือนต่อเดือน (บาท)
Edu	ระดับการศึกษาสูงสุด
Mem	จำนวนผู้พำนักอาศัยในสถานที่ (คน)
Ever	การเข้าร่วมโครงการรณรงค์เพื่อสิ่งแวดล้อม = 1 ถ้ากลุ่มตัวอย่างเคยเข้าร่วมโครงการ ฯ = 0 ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่เคยเข้าร่วมโครงการ ฯ
Own	สถานภาพการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเป็นเจ้าของ = 1 ถ้าใช่ = 0 ถ้าไม่ใช่
Rent	สถานภาพการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเช่าอาศัย = 1 ถ้าใช่ = 0 ถ้าไม่ใช่
Age	อายุของกลุ่มตัวอย่าง (ปี)
Cog	การรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย = 0 ถ้ากลุ่มตัวอย่างเคยได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย = 1 ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย

ตารางที่ 4-22 แสดงผลการทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	-3.78	-	-0.476	0.634
Qua	3.84	0.289	6.733***	0.000
Edu	1.06	0.149	3.237***	0.001
Inc	1.67E-04	0.206	4.324***	0.000
Mem	1.55	0.130	3.031***	0.003
Ever	2.67	0.065	1.437	0.152
Own	7.59	0.210	2.522**	0.012
Rent	4.21	0.109	1.392	0.165
Age	-7.32E-02	-0.044	-1.009	0.314
Cog	1.58	0.266	6.326***	0.000

R - Square = 0.455
 Adjust R Square = 0.442
 Std. Error of Estimate = 14.1039
 F-Statistic = 35.089, Prob(F-Statistic) = 0.000
 N = 388

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

All rights reserved

จากตารางที่ 4-22 ข้างต้นเมื่อเรานำเอาเฉพาะตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ซึ่งได้กล่าวไปแล้วนั้น มาทำการวิเคราะห์เพื่อพิจารณาหาสมการถดถอยที่เหมาะสมที่จะสามารถนำมาเป็นตัวแทนในการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งจะได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4-23

จากตารางที่ 4-23 พบว่า ปัจจัยในเรื่องของปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน ระดับการศึกษา รายได้ทั้งหมดของครัวเรือนต่อเดือน จำนวนผู้พำนักอาศัยในสถานที่ และ การรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยในเรื่องลักษณะการเป็นเจ้าของสถานที่แบบเป็นเจ้าของ มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกเช่นเดียวกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ และจากการประมาณค่าจะได้ค่า R-Square = 0.448 ค่า F-Statistic = 51.507 และค่า Prob(F-Statistic) = 0.000 ผลการทดสอบแบบจำลองนี้ให้ค่าการกะประมาณอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.000 จึงเชื่อมั่นได้ว่าแบบจำลองนี้มีความเหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-23 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.80 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.00 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.58 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พำนักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.46 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดเป็นเจ้าของสถานที่ที่อยู่อาศัยเอง ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.88 บาทต่อเดือน และหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.46 บาทต่อเดือน

ตารางที่ 4-23 แสดงผลการทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย โดยพิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	8.12	-	1.018	0.309
Qua	3.80	0.286	6.667***	0.000
Edu	1.00	0.141	3.105***	0.002
Inc	1.58 E-04	0.194	4.234***	0.000
Mem	1.46	0.122	2.879***	0.004
Own	2.88	0.076	1.874*	0.062
Cog	1.46	0.245	6.202***	0.000

R - Square = 0.448
Adjust R Square = 0.439
Std. Error of Estimate = 14.1413
F-Statistic = 51.507, Prob(F-Statistic) = 0.000
N = 388

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University
 All rights reserved

4.4.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่างใน แขวงนครพิงค์

จากตารางที่ 4-24 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ของประชาชนในแขวงนครพิงค์ คือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องอายุ โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางลบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ เช่นเดียวกัน การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยโดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ และ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ นั่นเอง

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-24 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 5.36 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.42 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 4.45 บาทต่อเดือน และหากผู้ใดมีอายุเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายลดลง 0.39 บาทต่อเดือน นั่นเอง

จากตารางยังพบว่า ปัจจัยทุกตัวที่กำหนดในแบบจำลองสามารถร่วมกันอธิบายมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยได้ร้อยละ 60.1 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณเท่ากับ 12.6245 และจากการจัดอันดับนัยสำคัญของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนั้นพบว่า ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน มีอิทธิพลในการกำหนดมูลค่าความเต็มใจจ่ายได้มากที่สุด รองลงมา เป็นปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย อายุ และระดับการศึกษา ตามลำดับ

ตารางที่ 4-24 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของ
ประชาชนในแขวงนครพิงค์

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	9.33	-	0.918	0.361
Qua	5.36	0.731	3.381***	0.001
Age	-0.39	-0.230	-3.068***	0.003
Cog	4.45	0.691	9.007***	0.000
Edu	1.42	0.166	2.343**	0.022

R - Square = 0.601

Adjust R Square = 0.582

Std. Error of Estimate = 12.6254

F-Statistic = 31.306, Prob(F-Statistic) = 0.000

N = 88

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.4.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่าง ในแขวงกาวิละ

จากตารางที่ 4-25 พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ของประชาชนในแขวงกาวิละ คือปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ ปัจจัยในเรื่องรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ และปัจจัยในเรื่องจำนวนผู้พักอาศัยในครัวเรือน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ เช่นเดียวกัน

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-25 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.70 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.53 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.15 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.77 บาทต่อเดือน

จากตารางยังสามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยทุกตัวที่กำหนดในแบบจำลองสามารถร่วมกันอธิบายมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยได้ร้อยละ 49.6 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณเท่ากับ 12.8180 และจากการจัดอันดับนัยสำคัญของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนั้นพบว่า ปัจจัยในเรื่อง จำนวนผู้พักอาศัยในครัวเรือน มีอิทธิพลในการกำหนดมูลค่าความเต็มใจจ่ายได้มากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน ปัจจัยในเรื่องรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน และปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา ตามลำดับ

ตารางที่ 4-25 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของ
ประชาชนในแขวงกาวิละ

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	-3.17	-	-0.349	0.728
Qua	3.70	0.269	3.394***	0.001
Edu	1.53	0.198	2.235**	0.028
Inc	2.15 E-04	0.246	2.841***	0.005
Mem	3.77	0.286	3.653***	0.000

R - Square = 0.496

Adjust R Square = 0.478

Std. Error of Estimate = 12.8180

F-Statistic = 24.358, Prob(F-Statistic) = 0.000

N = 104

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

4.4.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่าง ในแขวงเมืองราย

จากตารางที่ 4-26 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ของประชาชนในแขวงเมืองราย คือปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ และปัจจัยในเรื่องรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ซึ่งมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-26 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 5.81 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.04 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีรายได้ทั้งหมดในครัวเรือนเพิ่มขึ้น 10,000 บาท ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 2.03 บาทต่อเดือนนั่นเอง

จากตารางแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทุกตัวที่กำหนดในแบบจำลองสามารถร่วมกันอธิบายมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยได้ร้อยละ 47.3 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณเท่ากับ 14.3733 และจากการจัดอันดับนัยสำคัญของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนั้นพบว่า ปัจจัยในเรื่อง ปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน มีอิทธิพลในการกำหนดมูลค่าความเต็มใจจ่ายได้มากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา และปัจจัยในเรื่อง รายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ตามลำดับ

ตารางที่ 4-26 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของ
ประชาชนในแขวงเมืองราย

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	7.92	-	1.038	0.302
Qua	5.81	0.469	5.473***	0.000
Edu	1.04	0.267	1.838*	0.07
Inc	2.03 E-04	0.163	2.964***	0.004

R - Square = 0.473
 Adjust R Square = 0.454
 Std. Error of Estimate = 14.3733
 F-Statistic = 24.522 , Prob(F-Statistic) = 0.000
 N = 86

ที่มา : จากการประมาณค่า

- หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%
 ** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%
 *** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

4.4.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่าง ในแขวงศรีวิชัย

จากตารางที่ 4-27 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย ของประชาชนในแขวงศรีวิชัยคือ ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วัน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ ปัจจัยในเรื่องจำนวนผู้พำนักอาศัยในครัวเรือน โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ และปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$

จากค่าพารามิเตอร์ในตารางที่ 4-27 สามารถอธิบายได้ว่า หากครัวเรือนมีปริมาณขยะที่ทิ้งใน 1 วันเพิ่มขึ้น 1 กิโลกรัม ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 3.06 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดมีจำนวนปีที่ศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.37 บาทต่อเดือน หรือหากครัวเรือนมีจำนวนผู้พำนักอาศัยเพิ่มขึ้น 1 คน ก็จะมีค่าความเต็มใจจ่ายเพิ่มขึ้น 1.55 บาทต่อเดือน หรือหากผู้ใดเคยได้รับข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากขยะมูลฝอยก็จะมีค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเพิ่มขึ้น 2.68 บาทต่อเดือนนั่นเอง

จากตารางพบว่าปัจจัยทุกตัวที่กำหนดในแบบจำลองสามารถร่วมกันอธิบายมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยได้ร้อยละ 37.0 โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณเท่ากับ 13.8086 และจากการจัดอันดับนัยสำคัญของตัวแปรอิสระในแบบจำลองนั้นพบว่า ปัจจัยในเรื่องปริมาณขยะมูลฝอยที่ทิ้งใน 1 วันมีอิทธิพลในการกำหนดมูลค่าความเต็มใจจ่ายได้มากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยในเรื่องการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ปัจจัยในเรื่องระดับการศึกษา และปัจจัยในเรื่องจำนวนผู้พำนักอาศัยในครัวเรือน ตามลำดับ

ตารางที่ 4-27 แสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของ
ประชาชนในแขวงศรีวิชัย

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Beta	t - statistic	Sig. Lvl
constant	3.59	-	.514	0.608
Qua	3.06	0.271	2.946***	0.004
Edu	1.37	0.221	2.589**	0.011
Mem	1.55	0.172	2.079**	0.04
Cog	2.68	0.253	3.020***	0.003

R - Square = 0.37
 Adjust R Square = 0.346
 Std. Error of Estimate = 13.8086
 F-Statistic = 13.475, Prob(F-Statistic) = 0.000
 N = 110

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%
 ** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%
 *** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

4.4.6 การประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอย

จากนี้จะเป็นการหาสมการถดถอย เพื่อใช้เป็นตัวแทนในการประมาณหามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ รวมไปถึงการหาสมการดังกล่าวโดยจำแนกตามแขวงด้วย ซึ่งจากการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายดังแสดงในตารางที่ 4-23 ถึง 4-27 นั้น ทำให้ได้สมการถดถอยซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4-28 แสดงแบบจำลองการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายจำแนกตามแขวง

แขวง	แบบจำลอง
รวม	$WTP = 8.12 + 3.80 Qua + 1.00 Edu + 1.58 E-04 Inc + 1.46 Mem + 2.88 Own + 1.46 Cog$
แขวงนครพิงค์	$WTP = 9.33 + 5.36 Qua + 1.42 Edu - 0.39 Age + 4.45 Cog$
แขวงกาวิละ	$WTP = -3.17 + 3.70 Qua + 1.53 Edu + 2.15 E-04 Inc + 3.77 Mem$
แขวงเม็ງราย	$WTP = 7.92 + 5.81 Qua + 1.04 Edu + 2.03 E-04 Inc$
แขวงศรีวิชัย	$WTP = 3.59 + 3.06 Qua + 1.37 Edu + 1.55 Mem + 2.68 Cog$

ที่มา : จากการประมาณค่า

จากตารางที่ 4-28 ข้างต้น เพื่อทำการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในแต่ละแขวง โดยการแทนค่าของตัวแปรทุกตัวในแต่ละแบบจำลองด้วยค่าเฉลี่ยซึ่งค่าเฉลี่ยและผลของมูลค่าความเต็มใจจ่ายในแต่ละแบบจำลองแสดงดังตารางที่ 4-29

ตารางที่ 4-29 แสดงค่าเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละแบบจำลองและมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย (WTP) ที่คำนวณได้

แขวง	Qua	Edu	Inc	Mem	Own	Cog	Age	WTP
รวม	2.33	15.50	30,443.3	4	1	1	-	47.52
นครพิงค์	2.41	18.67	-	-	-	1	33.07	42.24
กาวิละ	2.46	15.11	35,480.77	4	-	-	-	51.66
เม็ງราย	2.34	14.21	25,930.23	-	-	-	-	41.67
ศรีวิชัย	2.13	14.09	-	3	-	1	-	39.27

ที่มา : จากการคำนวณ

จากสมการรวมในตารางที่ 4-28 เมื่อทำการประมาณค่าโดยให้ปัจจัยในเรื่องแขวงเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง ซึ่งตัวแปรนี้จะใช้เป็นตัวแปรหุ่น(Dummy Variable) 3 ตัวคั้งนี้คือ D_1 มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับผู้ที่อยู่แขวงนครพิงค์และมีค่าเท่ากับ 0 ถ้าไม่ใช่ D_2 มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับผู้ที่อยู่แขวงกาวิละและมีค่าเท่ากับ 0 ถ้าไม่ใช่ และ D_3 มีค่าเท่ากับ 1 สำหรับผู้ที่อยู่แขวงเม็ງราย และมีค่าเท่ากับ 0 ถ้าไม่ใช่ ซึ่งผลของการประมาณค่าพบว่า ตัวแปรดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งแสดงว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างแขวงนั่นเอง โดยผลที่ได้แสดงในภาคผนวก ก

จากตารางที่ 4-29 เราอาจประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ใน 1 ปี โดยให้มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายดังกล่าวเป็นตัวแทนอัตราค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะมูลฝอยในแต่ละแขวงต่อเดือนต่อครัวเรือน แล้วคูณด้วยจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในแต่ละแขวงและคูณด้วย 12 ดังนั้นมูลค่ารายได้จากค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะทั้งหมดต่อปีแสดงได้ดังตารางที่ 4-30

ตารางที่ 4-30 รายได้จากค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะมูลฝอย

แขวง	จำนวนครัวเรือน (ครัวเรือน)	รายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียม (บาท)	
		ต่อเดือน	ต่อปี
นครพิงค์	15,761	665,744.6	7,988,935.7
กาวิละ	18,630	962,425.8	11,549,109.6
เมืองราย	15,007	625,341.6	7,504,100.3
ศรีวิชัย	19,316	758,539.3	9,102,471.8
รวม	68,714	3,012,051.3	36,144,615.6

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4-30 แสดงให้เห็นว่าหากทางเทศบาลนครเชียงใหม่ทำการจัดเก็บอัตราค่าธรรมเนียม ในการจัดเก็บขยะมูลฝอยโดยวิธีการที่กล่าวมาข้างต้นนั้น พบว่ารายได้ที่สามารถเก็บได้นั้นเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นประมาณ 36,144,615.6 บาทต่อปี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราเดิมดังแสดงในตารางที่ 3-1 พบว่า รายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นถึง 6 เท่า (เดิมรายได้จากค่าธรรมเนียมต่อปีเฉลี่ยเท่ากับ 6,626,532.56 บาท) และทำให้ส่วนต่างระหว่างรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมกับรายจ่ายด้านการรักษาความสะอาดลดลงถึงร้อยละ 65.98 กล่าวคือเดิมนั้นส่วนต่างดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44,737,715.06 บาทต่อปีและจากการเก็บค่าธรรมเนียมใหม่ทำให้ส่วนต่างนั้นลดลงเหลือเฉลี่ย 15,219,631.40 บาทต่อปีนั่นเอง ซึ่งจะเห็นว่ารายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมนี้สามารถชดเชยรายจ่ายได้มากขึ้น

จากตารางที่ 4-29 สามารถสรุปได้ว่ามูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ในแต่ละแขวงนั้น เมื่อนำมาพิจารณากับอัตราค่าธรรมเนียมเดิมที่เก็บอยู่ในปัจจุบันซึ่งมีค่าเท่ากับ 20 บาทต่อเดือน พบว่าประชาชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่มีความเต็มใจที่จะจ่ายในอัตราที่สูงกว่าอัตราค่าธรรมเนียมในปัจจุบันเกือบเท่าตัว ดังนั้นทางเทศบาลสามารถกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมขึ้นมาใหม่โดยให้มีมูลค่ามากขึ้นกว่าอัตราเดิม ซึ่งก็ไม่กระทบกับความพอใจหรือความต้องการของประชาชนนั่นเอง และจากมูลค่าความเต็มใจจ่ายที่มากกว่าอัตราค่าธรรมเนียมเดิมนั้น อาจกล่าวได้ว่าประชาชนให้ความสำคัญกับการรักษาสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น หากทางเทศบาลฯ มีการปรับปรุงระบบการจัดการในด้านการรักษาความสะอาดให้ดีขึ้น เพื่อนำมาซึ่งสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั่นเอง

4.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอย

จากข้อมูลในส่วนนี้ที่เก็บได้นั้น จะนำมาทำการวิเคราะห์โดยแบ่งเป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาขยะมูลฝอย และ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยตลอดจนการทำงานของเจ้าหน้าที่พนักงานเก็บขยะ ทั้งหมดนี้จะได้ทำการวิเคราะห์โดยพิจารณาารวมกันทั้ง 4 แวงดังนี้

4.5.1 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย

จากตารางที่ 4-31 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 388 ตัวอย่างนั้น ส่วนใหญ่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยหรือปัญหามลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอย โดยมีจำนวนเท่ากับ 300 คน คิดเป็นร้อยละ 77.3 และมีผู้ที่ไม่เคยได้รับข่าวสารดังกล่าวเพียง 88 คนเท่านั้น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 77.3

ตารางที่ 4-31 แสดงข้อมูลการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยของกลุ่มตัวอย่าง

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	300	77.3
ไม่เคย	88	22.7
รวม	388	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยซึ่งมีจำนวน 300 คนนั้น เราได้ทำการศึกษาต่อโดยให้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวตอบว่า ทราบ หรือ ไม่ทราบ เกี่ยวกับข่าวสารข้อมูลในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งแสดงรายละเอียดโดยจำแนกตามคำตอบแต่ละข้อได้ดังตารางที่ 4-33

จากตารางที่ 4-32 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300 คนนั้นทราบดีว่า ขยะมูลฝอยเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคต่าง ๆ มากมาย และขยะมูลฝอยมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่องทุกปี รวมไปถึงขยะมูลฝอยเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม เช่น ส่งกลิ่นเหม็น ทำลายทัศนียภาพ รองลงมาจะเป็นข่าวสารในเรื่องของขยะมูลฝอยสามารถสร้างรายได้ให้แก่กลุ่มคนบางกลุ่มในสังคม ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ทราบมีจำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6 และไม่ทราบจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 5.4 ถัดมาเป็นข่าวสารในเรื่องของการคัดแยกขยะก่อนนำทิ้งนั้นสามารถ

ช่วยลดปริมาณขยะให้น้อยลงได้ และยังคงค่าใช้จ่ายในการกำจัดด้วย ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ทราบมีจำนวน 260 คน และไม่ทราบ จำนวน 40 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 86.7 และ 13.3 ตามลำดับ ส่วนข่าวสารที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ทราบคือ ข่าวสารในเรื่องของกระบวนการหรือวิธีในการกำจัดขยะมูลฝอยของทางเทศบาลฯ โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ทราบ จำนวน 178 คนคิดเป็นร้อยละ 59.3 และทราบมีจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 รวมไปถึงข่าวสารในเรื่องที่ว่า ทางเทศบาลฯ นั้นมีตลาดสำหรับการรับซื้อ-ขาย ขยะรีไซเคิล ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่ทราบมีจำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 และ ทราบ จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 นั้นเอง

ตารางที่ 4-32 แสดงข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอย

หน่วย : คน

ข่าวสาร	ทราบ	ไม่ทราบ	รวม
1. ขยะมูลฝอยเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรคต่าง ๆ มากมาย	300 (100.0)	0 (0.0)	300 (100.0)
2. ขยะมูลฝอยมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่องทุกปี	300 (100.0)	0 (0.0)	300 (100.0)
3. ขยะมูลฝอยเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม เช่น ส่งกลิ่นเหม็น ทำลายทัศนียภาพ	300 (100.0)	0 (0.0)	300 (100.0)
4. ปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้นนั้น ส่งผลให้รายจ่ายของเทศบาลฯ ในการกำจัดขยะมูลฝอยเพิ่มขึ้นด้วย	200 (66.7)	100 (33.3)	300 (100.0)
5. กระบวนการหรือวิธีในการกำจัดขยะมูลฝอยของทางเทศบาลฯ	122 (40.7)	178 (59.3)	300 (100.0)
6. ขยะมูลฝอยนั้นสามารถสร้างรายได้ให้แก่กลุ่มคนบางกลุ่มในสังคม	284 (94.6)	16 (5.4)	300 (100.0)

ตารางที่ 4-32 (ต่อ)

ข่าวสาร	หน่วย : คน		
	ทราบ	ไม่ทราบ	รวม
7.การคัดแยกขยะก่อนนำทิ้งนั้นสามารถช่วยลดปริมาณขยะให้น้อยลงได้ และยังคงค่าใช้จ่ายในการกำจัดด้วย	260 (86.7)	40 (13.3)	300 (100.0)
8.การคัดแยกขยะนั้นสามารถทำให้ได้วัสดุหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ เช่น กระดาษ โลหะ พลาสติก ฯลฯ	274 (91.3)	26 (8.7)	300 (100.0)
9. ประเภทของขยะมูลฝอยแบ่งได้เป็น 3 ประเภท	168 (56.0)	132 (44.0)	300 (100.0)
10.ทางเทศบาลฯ นั้นมีตลาดสำหรับการรับซื้อ-ขาย ขยะรีไซเคิล	148 (49.3)	152 (50.7)	300 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ในส่วนของแหล่งข่าวสารข้อมูลนั้น จากตารางที่ 4-33 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารจากทางโทรทัศน์มากที่สุดจำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมาคือ แหล่งข่าวสารข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 28.3 จากคนรู้จัก/สมาชิกในครัวเรือน จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และจากทาง นิตยสาร/วารสาร และทางวิทยุ จำนวน 26 และ 20 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 8.7 และ 6.7 ตามลำดับ ส่วนอันดับสุดท้ายได้แก่ แหล่งข้อมูลข่าวสารจากเอกสารของราชการ/แผ่นพับ ซึ่งมีจำนวนเพียง 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ตารางที่ 4-33 แสดงแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับขยะมูลฝอยที่กลุ่มตัวอย่างได้รับ

แหล่งข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หนังสือพิมพ์	85	28.3
วิทยุ	20	6.7
โทรทัศน์	124	41.3
นิตยสาร/วารสาร	26	8.7
คนรู้จัก/สมาชิกในครัวเรือน	37	12.3
เอกสารทางราชการ/แผ่นพับ	8	2.7
รวม	300	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

4.5.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหามลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอย

สำหรับเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหามลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอย ได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 388 คน ซึ่งจากตารางที่ 4-34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความคิดเห็นต่าง ๆ ที่มีต่อปัญหามลพิษ โดยส่วนใหญ่เห็นด้วยกับความคิดเห็นที่ว่า ปัญหาขยะมูลฝอยเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องเร่งแก้ไข ซึ่งมีจำนวนถึง 383 คน คิดเป็นร้อยละ 98.7 และ เฉย ๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 และไม่มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยเลย รองลงมาเห็นด้วยกับเรื่องที่ว่า การจัดให้มีระบบการจัดการขยะมูลฝอยเพื่อนำไปจัดการอย่างถูกสุขลักษณะจะทำให้สภาพแวดล้อมและสุขภาพของคนในท้องถิ่นดีขึ้น ซึ่งมีจำนวน 382 คน คิดเป็นร้อยละ 98.5 และ เฉย ๆ มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และไม่มีผู้ใดที่ไม่เห็นด้วยเลย และจากตารางดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นเข้าใจและตระหนักถึงปัญหามลพิษที่เกิดจากขยะมูลฝอยเป็นอย่างดี และเข้าใจดีว่าปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกคนควรจะดูแลเอาใจใส่เพื่อให้สภาพสิ่งแวดล้อมดีขึ้นอยู่เสมอ

ตารางที่ 4-34 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ณ ความคิดเห็นระดับต่าง ๆ ที่มีต่อ
ปัญหามลพิษ

หน่วย : คน

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	รวม
1. ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ก่อให้เกิดมลพิษหรือเป็นผู้ ที่ช้ขยะ ดังนั้นท่านจึงควรมีส่วนร่วมในการ รับผิดชอบปัญหาที่เกิดจากขยะมูลฝอย โดย การจ่ายค่าธรรมเนียมในการจัดเก็บขยะมูล ฝอย	354 (91.2)	22 (5.7)	12 (3.1)	388 (100.0)
2. ปัญหาขยะมูลฝอยเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องเร่ง แก้ไข	383 (98.7)	5 (1.3)	0 (0.0)	388 (100.0)
3. ขยะมูลฝอยทำให้ท้องถิ่นสกปรกไม่น่าอยู่ อาศัยและยังเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค	375 (96.6)	8 (2.1)	5 (1.3)	388 (100.0)
4. การกำจัดขยะมูลฝอยที่ไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น การเผาหรือการเทกองทิ้งไว้โดยไม่ทำการฝัง กลบ ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นและเป็นการ แพร่กระจายของเชื้อโรค	371 (95.6)	8 (2.1)	9 (2.3)	388 (100.0)
5. การจัดให้มีระบบการจัดการขยะมูลฝอยเพื่อ นำไปจัดการอย่างถูกสุขลักษณะ จะทำให้	382 (98.5)	6 (1.5)	0 (0.0)	388 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.5.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยตลอดจนการทำงานของเจ้าหน้าที่ พนักงานเก็บขยะ

จากตารางที่ 4-35 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า เจ้าหน้าที่เทศบาลมีความตรงเวลาในการมาเก็บขยะในแต่ละวัน ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 267 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 รองลงมาคือ เฉยๆ และ ไม่เห็นด้วย จำนวน 105 และ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 และ 4.1 ตามลำดับ รองลงมาส่วนใหญ่เห็นด้วยที่ว่า จำนวนครั้งในการจัดเก็บขยะมูลฝอยมีความเพียงพออยู่แล้ว ซึ่งมีจำนวนเท่ากับ 210 คน คิดเป็นร้อยละ 54.1 และ ไม่เห็นด้วย จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.7 และ เฉย ๆ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 และในเรื่องที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยก็คือ เรื่องของจุดรับขยะหรือถังขยะที่ทางเทศบาลฯ จัดให้ โดยกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าจุดรับขยะนั้นมีไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชนและยังพบอีกว่า รถเก็บขยะนั้นส่งกลิ่นเหม็นและมีน้ำไหลออกมาจากรถในขณะที่ปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตามโดยสรุปแล้วกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่โดยรวมแล้วอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

ตารางที่ 4-35 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ณ ความคิดเห็นระดับต่าง ๆ ที่มีต่อการทำงานของเจ้าหน้าที่พนักงานเก็บขยะ

ความคิดเห็น	หน่วย : คน			
	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	รวม
1. จำนวนครั้งในการจัดเก็บขยะมูลฝอยมีความเพียงพออยู่แล้ว	210 (54.1)	82 (21.1)	96 (24.7)	388 (100.0)
2. ภายหลังจากการเก็บขยะของพนักงานแล้ว บริเวณดังกล่าวมีความสะอาดเรียบร้อยดี	187 (48.5)	123 (31.4)	78 (20.1)	388 (100.0)
3. จุดรับขยะหรือถังขยะที่ทางเทศบาลฯ จัดให้ นั้นมีความเพียงพอแล้ว	81 (21.1)	85 (21.6)	222 (57.2)	388 (100.0)
4. รถเก็บขยะมีความมิดชิดดีไม่ส่งกลิ่นเหม็นในขณะที่ปฏิบัติงาน	131 (33.5)	112 (28.9)	145 (37.6)	388 (100.0)

ตารางที่ 4-35 (ต่อ)

หน่วย : คน

ความคิดเห็น	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	รวม
5. พนักงานเก็บขยะมักเลือกชนิดของขยะในการ จัดเก็บ	180 (46.4)	144 (37.1)	64 (16.5)	388 (100.0)
6. เจ้าหน้าที่เทศบาลมีความตรงเวลาในการมาเก็บ ขยะในแต่ละวัน	267 (68.8)	105 (27.1)	16 (4.1)	388 (100.0)
7. ประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่โดยรวม แล้ว อยู่ในเกณฑ์หรือระดับที่ดี	105 (27.1)	133 (34.0)	48 (12.4)	388 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved